

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul **IV**, Nr. **54**, **IANUARIE 2008** Apare la **jumătatea** lunii **2 RON** (20.000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

La multi ani!!

Mulţumim tuturor celor care ne-au felicitat cu ocazia Crăciunului şi a Anului Nou, rugându-i, totodată, SĂ SE IMPLICE ACTIV în viaţa Mişcării, pentru ca tradiţionala urare "La mulţi ani!" să nu fie simplă vorbă în vânt.

CUPRINS:

Editorial: CUI ÎI E FRICĂ DE LEGIUNE

Voi începe cu o precizare: *titlul nu are sens interogativ, ci afirmativ,* şi **încercăm în cuprins să răspundem unor întrebări de mare actualitate, unor nelinişti şi îndoieli pe care le surprindem la mulţi români care, sub o formă sau alta, năzuiesc la o relaţie, la o apropiere, la o colaborare**, începând cu o *cunoaştere a adevărului despre Mişcarea Legionară*.

În ce măsură această discuţie este de actualitate sau nu: în măsura în care ***post iudeo-comuniştii s-au înconjurat cu legi împotriva a tot ceea ce li se pare a fi de o cât de vagă nuanţă naţionalistă***, iar campioana naţionalismului românesc a reprezentat, prin definiţie, prin doctrină şi prin aplicarea în viaţă a doctrinei - numim aici Mişcarea Legionară, duşmanul de moarte a tot ce s-a manifestat ca un pericol la adresa fiinţei poporului şi ţării româneşti.

Actualitatea acestei probleme se acutizează pe zi ce trece, pe măsură ce planurile de dominaţie economică, conducând la impunerea politicii interne şi externe a ţării, prind un contur din ce în ce mai vizibil.

Dar să revenim la subiect; **vom împărţi în două părţi, în funcţie de motivaţie, pe cei ce se tem de Legiune,** fără a putea preciza proporţiile în sensul numeric.

Duşmanii creştinismului şi ai românismului

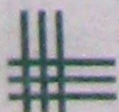
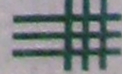
Fără să stabilim o dată fixă, din motive lesne de înţeles, odată cu dezvoltarea posibilităţilor de transfer a capitalurilor şi cu foamea de lichidităţi, *cei care prin definiţie deţineau şi manevrau cu abilitate banii,* s-au trezit posesorii mijloacelor de manevră la nivel mondial pentru asigurarea unor spaţii vitale în care să îşi poată promova interesele pe poziţia de naţiune dominantă.

Ce ar fi trebuit să devină populaţia trăitoare de milenii din spaţiul ales de ei pentru viitoarea locaţie: cu foarte puţine excepţii, menite să salveze aparenţele, elemente de coerciţie în relaţia directă cu autohtonii, ar fi devenit executanţii muncilor fizice mai mult sau mai puţin calificate sau al unor ocupaţii numite, în limbajul timpului, cu o nuanţă uşor peiorativă, servitori.

Probabil că nu trebuie să precizez că alegerea spaţiului pentru viitorul stat-refugiu al seminţiei lui Israel, a căzut ca un trăsnet (sau poate ca o încercare divină a puterii credinţei noastre), asupra României, dezvăluită pentru prima dată într-un tratat bine cunoscut la nivel internaţional,

(continuare în pag. următoare)

Nicador Zelea Codreanu

Pacea de la Berlin din 1878, după Războiul de Independenţă din 1877, când recunoaşterea Regatului României la nivel european, de către marile puteri, a fost condiţionată de încetăţenirea a câteva sute de mii de evrei - acesta fiind doar începutul.

Aceştia proveneau din imperiile german, austro-ungar şi ţarist, populaţie migratoare în căutarea unui spaţiu cât de cât ospitalier, cu băştinaşi îngăduitori, invadând ca nişte huni blânzi în aparenţă, în căutare de păşuni şi de sclavi.

Aici au găsit ce căutau, o populaţie care să îi accepte din milă, o ţară blagoslovită de Dumnezeu cu toate bogăţiile şi frumuseţile, unde au reuşit, în mai puţin de jumătate de secol, să ocupe poziţii dominante în aproape toate sectoarele de activitate, controlând, în dauna poporului român, finanţele, comerţul, o mare parte din industrie, stăpânind prin arendăşie enorme suprafeţe agricole. **De pe aceste poziţii, dezinteresul manifestat faţă de necesitatea unui trai decent sau măcar la nivelul supravieţuirii al majorităţii populaţiei, dar în special al populaţiei rurale, a atras nemulţumirea şi adversitatea celei mai mari părţi a intelectualităţii şi studenţimii române, care s-a simţit obligată să reacţioneze.**

Desigur că voi fi acuzat că exagerez atribuind toate responsabilităţile situaţiei economice şi sociale ale anilor 20-30 dominaţiei economice evreieşti - ***şi în parte pe bună dreptate,*** **dar, atenţie: drumul pe care se pornise ducea direct spre prăpastie!** Prăpastia în care trebuia îngropată naţia română, spiritul nostru creştin, singurul sprijin moral în cele aproape două milenii de închinare la Dumnezeu; **din stăpâni ai acestor locuri,** din stăpâni ai spaţiilor începând de la Bug şi a toată Câmpia Panonică şi până dincolo de Balcani, **urma, conform planurilor urzite în cancelariile europene şi la faţa locului de către aparent inofensivii invadatori, urma, ziceam, să devenim servitorii unor venetici călcând la fiecare pas pe oasele strămoşilor noştri!** Parcă pentru a confirma temerile românilor de totală dominare de către minoritari, situaţia participării lor la învăţământul liceal şi universitar devenise alarmantă prin numărul total disproporţionat - statistic vorbind - de evrei comparativ cu românii; la o proporţie de 8-10% din populaţie, numărul lor în învăţământul preuniversitar şi universitar ajunsese de la 50% până la peste 80% la unele facultăţi, cum ar fi Farmacia şi Medicina, şi 60 - 70% la Drept, Litere, Filosofie etc.

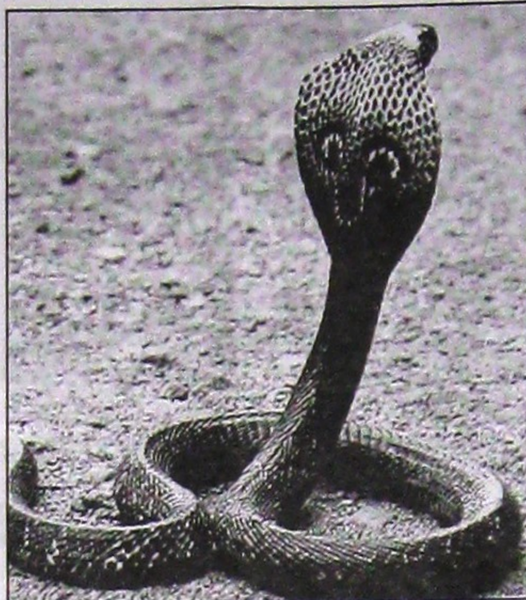
Care era perspectiva: în următoarele decenii să elimine complet din competiţie românii din profesiile libere - şi nu numai, căci în mod evident administraţia statului, marile şi micile companii economice şi industriale nu puteau fi conduse de oameni cu patru clase primare; de asemenea, **predarea învăţământului urma să devină în parte atribut evreiesc, formând generaţii de atei şi internaţionalişti, rupţi de credinţă şi tradiţie, sclavi ai interesului personal, ai banului.**

Reacţia de trezire a instinctului de conservare naţional nu a fost nicidecum o modă a timpului sau o imitaţie a mişcărilor sociale din Europa; **cei care încearcă să acrediteze această idee sunt nişte vânduţi sau duşmani ai adevărului, încercând şi reuşind de multe ori să păcălească nişte naivi** - ca să nu îi calificăm mai drastic.

Apariţia mişcărilor naţionaliste în Europa anilor 20-30 este, cum ziceam mai sus, o reacţie inevitabilă la ofensiva iudaismului mondial, din ce în ce mai eficientă şi mai ofensatoare prin pretenţiile emise şi prin dispreţul declarat faţă de celelalte naţionalităţi!

Apariţia Mişcării Legionare, din iunie 1927, fusese precedată de marile mişcări studenţeşti începute cu cinci ani mai devreme, ca o reacţie disperată la invadarea liceelor şi facultăţilor de către tineretul israelit. Tineretul universitar şi preuniversitar cerea statului român, autorităţilor, o lege prin care să se pună capăt acestei anomalii, care pe termen scurt şi mediu micşora şansele de realizare a românilor, transformându-i în şomeri cu diplomă universitară, îngrădind şi accesul în posturile administraţiei publice.

Revenind strict la întrebare: ***Cine se teme de Legiune?***

În primul rând promotorii iudaismului, dintre care sunt destui care îşi spun români.

Răspunsul punctual este: spre totala deosebire de orice mişcare naţionalistă, Legiunea "Arhanghelul Mihail" de sub conducerea directă şi nemijlocită a lui Corneliu Zelea Codreanu a propus şi promovat **rezolvarea problemei prin concurenţă şi nicidecum prin violenţă.** Până în ultimele clipe când a putut să se exprime, atât timp cât a putut să influenţeze direct comportamentul maselor de legionari, cuvântul de ordine a fost excluderea violenţei în procesul de accedere la putere.

Era exact ceea ce nu dorea iudaismul în planurile sale de dominaţie economică şi socială a României; recâştigarea poziţiilor dominante în propria ţară a românilor prin mijloace legale şi creştineşti era soluţia propusă de Mişcarea Legionară, lucru care i-a speriat pe adversari, căci era o soluţie fără cusur, de necontestat, de necondamnat.

Vă pun o singură întrebare: ***De ce promotorii antisemitismului violent - îl numesc aici pe prof. A. C. Cuza, ca exemplu - nu sunt condamnaţi pe la toate ocaziile şi pe la toate răspântiile?***

De ce, cu tot comportamentul său agresiv, A. C. Cuza nu a făcut o zi de închisoare, nu a fost hărţuit de autorităţi, toată viaţa, a murit de moarte bună, în patul propriu, prin comparaţie cu Corneliu Zelea Codreanu şi ceilalţi martiri legionari?

Pe cei ce conduceau destinele evreimii mondiale i-a speriat, repet, nu violenţa legionarilor, lucru pe care îl trâmbiţează tot timpul, ci tocmai soluţia adevărată, soluţia valabilă a problemei; **Căpitanul a propus numai ridicarea poporului român la un nivel de la care să desfidă orice concurenţă în orice domeniu de activitate în societatea românească.**

Putea oare cineva să conteste sau să condamne acest comportament?

Exclus!

Atunci care era soluţia adversarilor (sau mai precis a duşmanilor): promovarea, prin trădătorii intereselor naţionale, a terorii de stat împotriva Mişcării Legionare, pentru a o împinge la violenţă - lucru care nu a reuşit - cu câteva excepţii, care însă nu au putut fi puse niciodată în sarcina Legiunii ca organizaţie şi ca organizare.

Restul este minciună, ţesută cu migală, cu grijă, cu perseverenţă şi, foarte important, de pe poziţia de câştigători ai ultimului război mondial.

La ideea, de multe ori exprimată, că ***"am mai scris despre această problemă",*** **voi răspunde:** ***"Da, am mai scris în nr. 10 al revistei, oare a fost acel număr citit de tot poporul român?"***

Total greşit: aceste explicaţii şi precizări ar trebui să fie cunoscute cuvânt cu cuvânt legionarilor pentru a combate oriunde şi oricând propaganda duşmănoasă şi mincinoasă a duşmanilor, dar şi simpatizanţilor invitaţi să promoveze adevărul despre Mişcarea Legionară.

Mai de principiu şi mai puţin cu adresă: **duşmanii noştri nu obosesc** (era să zic "zi şi noapte") **să ne acuze, să mintă cu neruşinare la adresa legionarilor** şi la adresa oricui îndrăzneşte să îi contrazică chiar în acuzaţii grave la adresa poporului român, iar unii dintre ai noştri vor să cenzureze repetările!

Propusesem la începutul acestui articol **să discutăm şi despre cea de a doua categorie de oameni cărora le este frică de Legiune.**

Este obligatoriu să nuanţăm problema: acestor oameni nu le este frică în sensul duşmanilor, ca de o forţă adversă sau ca de un pericol potenţial pentru naţiune.

Mulţi oameni în ţara românească, pe de o parte sunt intoxicaţi de propaganda comunistă şi iudaică, formându-şi o idee greşită despre Mişcare sau, pur şi simplu ignoră, din lipsă de interes, informaţia, mulţumindu-se cu şabloanele devenite lozinci, promovate de presa scrisă şi video, tributară în mare proporţie capitalului evreiesc sau tributară mentalităţilor comuniste supte de la ţâţa mamei. **Neiniţiaţii se mulţumesc să aplice nişte aprecieri-şablon – poate, pur şi simplu, din comoditate. Acestora ne adresăm în acest articol,** încercând, în puţine cuvinte, să le trezim interesul, propunându-le varianta reală a istoriei.

Tot din această categorie mai fac parte şi cei speriaţi de eventualele represalii din partea unor "şefi" mai mari sau mai mici care, oricum, fac parte din tabăra adversă, recunoaştem că poate fi un argument până la un anumit nivel de adeziune la mişcare, dar există soluţii verificate şi pentru aceasta.

Ce ni se pregăteşte ca naţiune

Printr-un program bine pus la punct, românul este ţinut la limita supravieţuirii, pentru ca toată atenţia şi preocuparea lui să se îndrepte spre rezolvarea zilei de mâine, cu preţuri mari, salarii şi pensii mici; tineretului i se oferă fotbal, ca o supapă de refulare a mizeriilor şi neîmplinirilor, stadionul – şi nu numai - devenind locul de descărcare dirijată a furiei şi a excesului de energie.

Cine se mai gândeşte în ziua de azi la viitorul apropiat sau mediu al României, cine pune cap la cap toate manevrele aparent fără legătură din viaţa politică a ţării? Românilor li s-a dat o coajă de pâine şi circ cât cuprinde!

Presa scrisă, dar mai cu seamă televiziunea, îţi serveşte zi şi noapte diversiune şi nu pentru audienţă, cum se pretinde, ci în baza unei campanii de lungă durată, dar de evidentă intensitate, pentru a te dirija pe un anumit drum, pentru a-ţi abate atenţia de la manevrele ce ţintesc la transformarea României într-o parcare iudaică.

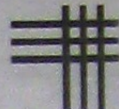
Presa internaţională ne acuză tot timpul de diverse delicte: închisori americane pentru terorişti, baze de antrenament pentru Al Quaida, livrăm uraniu teroriştilor, infracţionalitatea transfrontalieră, tot ce se poate pentru a crea o imagine urâtă României.

Pe plan intern trebuie creată impresia că nu reuşim să ne guvernăm şi că eventual ar trebui să aducem miniştri străini – cum, mai în glumă, mai în serios, spunea cineva ieri la o emisiune despre eşecul gestionării încălzirii locuinţelor la nivel naţional. Băsescu şi Tăriceanu au transformat guvernarea într-un meci de box desfăşurat într-un ring numit ţara românească, ring în care nu contează unde calci, pe cine calci, pe câţi calci, singura lor preocupare fiind să pareze şi să lovească.

În următorii cinci - zece ani veţi fi convinşi că ne trebuie o altă Constituţie - lucru în parte adevărat – dar, mirare! vor lipsi unele prevederi: cu discreţie, dacă ar fi posibil aşa ceva, va dispare articolul prevăzând "România este stat unitar" şi altele "învechite", şi se va demonstra că, fiind membri în UE şi că globalizarea, bla, bla, bla! **Ne vom trezi iarăşi că suntem moldoveni, munteni, ardeleni, la dispoziţia vecinilor cărora bineînţeles, le va fi mult mai uşor să ne impună dictaturi şi "tratate".**

Până unde trebuie "să ne ajungă cuţitul la os" pentru a ne trezi din indiferenţa faţă de soarta acestui pământ, a acestei ţări, pentru care până mai ieri părinţii şi bunicii noştri au făcut proba supremului sacrificiu în războaie, în puşcării, vânaţi pe străzi sau în munţi şi păduri?

Oare" Deşteaptă-te, române!" ar trebui cântat din oră în oră, pe toate posturile, pentru ca noi să recepţionăm mesajul?

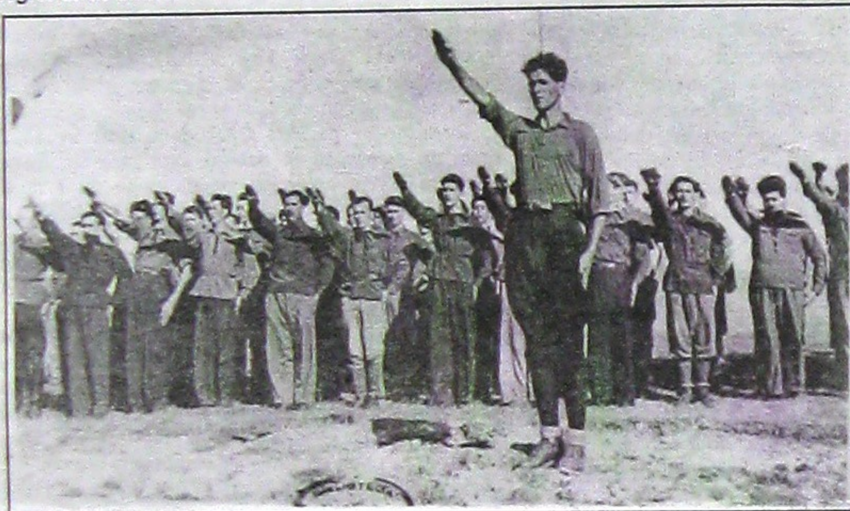
ALȚI STĂPÂNI, ACELEAȘI SLUGI

Este curios cât de ușor și aproape instinctual prezentul etichetează trecutul, iar muritorii îi desființează fără să conștientizeze, sărmanii, că se anulează pe sine.

Conceptul de identitate și-a rătăcit valențele religioase, istorice ori filosofice, și pare a se subordona celui de individ, în jurul căruia gravitează Universul cândva integrat în structurile lăuntrice ale ființei. L-am ucis pe Iisus, dar nu pe scena lumii, ci în propria scenă sufletească guvernată de un scenariu ieftin.

Trăind în secolul informației, microbul computerului ne atinge pe toți în oarecare măsură. Din acest motiv internetul, cu părțile lui bune și cu cele rele, tinde să devină un subiect exhaustiv. Cu toate acestea, mă lovesc frecvent de lucruri ce nu încetează să mă surprindă, adesea neplăcut.

O astfel de situație s-a petrecut recent când, total întâmplător, am dat peste un șir de replici postate pe un anume site, având ca subiect ***fenomenul legionar*** de astăzi.

Nu lipsa informației m-a surprins, și nici clișeele specifice acesteia, ci vehemența argumentării – nevalide, ce-i drept. Pentru ca ceea ce dezbat să aibă o substanță și **pentru o concretizare a părerilor unor tineri, voi cita un fragment**, așa cum apare el, fără a-l înfrumuseța ori corecta: *"Am fost și la întrunirile legionare (acum vreo 3 ani) și m-au dat afară când un nene a zis că «această Mișcare nu a greșit niciodată», iar eu m-am ridicat și am întrebat ce mai face Iorga. Probabil că dacă nu eram de la presă, «mi-o și luam»".* ***Asta mi-a amintit cumva de filmele d-lui Sergiu Nicolaescu.***

Revenind, dilema celor de pe forum se construia în jurul întrebării ***"Pentru ce se mai luptă astăzi?"***, *având în vedere că pericolul comunist a fost - în viziunea dumnealor - înăbușit, granițele sunt stabilite și stabile - și o întreagă serie de premise de acest tip.*

Și adevărul este că totul se învârte în jurul unor abstractizări și viziuni ideatice greu de digerat pentru un om subjugat simțului materiei.

Nu putem ingurgita veșnic un populism mizerabil de care legionarismul se dezice total.

Dezumanizarea este întâiul fapt ce produce ruptura de ideea spre care tindem: omul nou.

Un principiu spune că nimic nu se pierde, totul se transformă.

Întregul efort de a prezenta și cultiva simțămintele legionare trebuie adaptat la doleanțele prezentului. Adaptându-l la subiect, deși un pic forțat, realizăm că **odată ce sămânța a fost sădită, ea nu poate decât înflori.**

Așadar, românul din fiecare nu poate fi ucis, ba, dimpotrivă, cu uneltele și îngrășămintele potrivite, poate căpăta proporții uriașe, iar frumoasa noastră țară este grădina ideală. Din ecuație lipsește însă **un element crucial:** grădinarul, care trebuie să fie **legionarul!**

În prezent condițiile socio-politice și culturale sunt potrivnice unei acțiuni de amploare din partea legionarilor și riscul de a fi greșit interpretată și de a fi în totalitate respinsă de către populație este sporit. **Consider că principalul rol al acestora este de a menține vie Mișcarea în așteptarea momentului în care țara va avea cea mai mare nevoie de ea, pentru că viitorul nu se arată nicidecum îmbucurător.**

Din păcate însă nu doar legionarismul respiră încă, ci și comunismul.

Manipularea maselor a fost atât de puternică încât oamenii nu se pot încă elibera de gândirea colectivă. Iar actualul regim nu a făcut decât să înrăutățească lucrurile, sporind nemulțumirea în rândurile populației și creând astfel un mediu propice dezvoltării unei nostalgii generale, sufocante.

Având în vedere faptul că psihologia umană este un lucru delicat și are uneori părți ce depășesc gradul nostru de înțelegere, fapt căruia i se adaugă lipsa educației, ignoranța, urâțenia sufletească și altele asemenea, este explicabilă amăgirea la care s-au lăsat supuși oamenii de rând și, implicit, această nostalgie de-a dreptul deranjantă. **Șocantă este însă atitudinea socialistă a unor oameni ce pretind că răsar din rândurile intelectualității.**

Judecând după tipare, o emanație a acestei intelectualități se dorește a fi cartea d-lui Vasile Ernu, *"Născut în URSS"*, la a cărei lansare (mai 2006, Club A) am fost prezentă.

Nu este o carte de ținut pe noptieră, așteptând cu nesaț lăsarea serii pentru a continua lectura, și nici genul de scriere pentru care să te închizi în bibliotecă, uitând de sine. Este un prototip al cărții „de metrou", deși implicațiile sale se doresc a fi cu totul deosebite.

Controversele stârnite îmi par exagerate și chiar măgulitoare pentru orgoliul autorului, fericit posesor al unui mașter în filosofie. Pentru domnia sa, filosofia pare însă că a început și s-a sfârșit totodată cu Marx.

Reacții au existat în ambele tabere; unii au fost entuziasmați, iar alții au criticat-o aprig. Din ultima categorie face parte și domnul Marius Chivu, autor de cronică literară în „România Liberă", care declara într-un interviu: *"E mișto că avem reclame cu Ceușescu și că Vasile Ernu scoate o carte în care are nostalgia statului la coadă și cere momente de reculegere pentru Lenin. Din păcate, nu acesta a fost adevăratul comunism. Dacă Ernu și-ar citi cartea în fața bunicului meu care a trecut pe la Canal și care și-a pierdut tot pământul și animalele la colectiv, s-ar alege cu o lopată peste față."*.

Libertatea exprimării după care tânjim cu toții produce și oroare.

Nu mă simt îndreptățită să arunc cu piatra pentru că, din păcate - sau din fericire - pentru mine, nu mă pot ghida după un dublu etalon, cel al experienței directe și cel mediat cultural, ci doar după cel din urmă, datorat cărților ori documentarelor. Cu toate acestea, **beneficiez de un drept natural de a-mi apăra credințele și semenii, și drept urmare consider dizgrațios și patetic să fie călcată în picioare suferința îndurată de oameni în comunism.**

Comunismul a trecut - cel puțin ca regim oficial - și, teoretic, ***ne bucurăm cu toții de beneficiile democrației - termen generic pe placul noii orânduiri.***

Și cum de la teorie la practică este cale lungă, nici de această dată istoria nu a ferit țara de încercări.

Viața mai călduță, servilismul, paranoia avutului, globalizarea, risipirea valorilor morale, și tot ce poate fi mai nociv țării și românului, sunt normele actuale.

Deschizând ochii, suveranitatea poporului apare ca o glumă proastă.

Represiunea politică a comunismului ori represiunea economică a capitalismului?

Concluzia ar fi că stăpânii se schimbă, slujitorii rămân aceiași.

O ratare ireversibilă cu care conviețuim, lipsiți de curaj și demnitate. *Cu ce drept, stimați contemporani?*

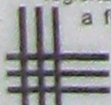
Nu cei care conduc poartă principala vină pentru situația de față, ci majoritatea care tace mâlc, complăcându-se în neștiință și pasivitate! Nu cred că se va ridica curând un lider care să destupe minți și nici o viață extraterestră nu ne va purta pe tărâmuri înfloritoare, în pace și prosperitate. **Noi trebuie să punem mâna pe lopată să ne clădim idealurile!**

Îndrăznesc să visez cu ochii deschiși la un stat legionar. ***Dar aceasta va fi posibilă doar atunci când ne-o vom dori cu adevărat cu sufletul și apoi cu rațiunea.*** Pentru că, parafrazând un prieten, cea mai luminată minte va fi dusă cu ușurință în beznă de către un caracter mediocru. **Sunt legi nescrise care guvernează lumea și a sosit ceasul să le înfruntăm.**

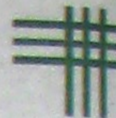
Nemulțumirile sunt multiple: *față de ce a fost, față de ce este, și, mai cu seamă, vor fi față de ceea ce urmează.*

Elementul politic este un factor important, fie că ne place sau nu asta. A fost subiect de polemică încă din antichitate și, pornind de la Aristotel până în ziua de astăzi, soluțiile optime au fost în zadar căutate. Numai Căpitanul a știut să concentreze într-o singură frază un lucru de nestrămutat: ***"Țara aceasta piere din lipsă de oameni, nu din lipsă de programe"***.

Alex Juravlea, 19 ani

Zig-zag prin țară

MĂNĂSTIRILE DIN "ȚARA DE SUS" (I)

Țara noastră are în interiorul ei mai multe "țări" cum ar fi Țara Bârsei, Țara Hațegului, Țara Moților, Țara Oașului, Țara Zarandului sau Țara de Sus, care poartă fie numele zonei etnofolclorice respective, fie al amplasamentului lor geografic, ca în ultimul exemplu.

Între aceste "țări", cea mai cunoscută și mai îndrăgită, faimoasă pe toate meridianele lumii, este "ȚARA DE SUS" - care este de fapt BUCOVINA, meleag de glorie și legende, ținut de încântare și vis, vatră de frumusețe neasemuită. Se află aici trecutul nostru de demnitate și luptă pentru păstrarea ființei neamului, vestigii și ziduri ce-l amintesc nu numai pe Marele Voievod Ștefan, ci și pe voievozii de dinainte și de după el, de dragostea de totdeauna pentru pământul strămoșesc, de geniul creator al poporului român, de talentul oamenilor acestor pământuri, care și-au durat edificii în care au pus gândul curat și sensibilitatea lor.

Sunt aici o mulțime de edificii, majoritatea biserici sau mănăstiri, cu rol însă și de cetăți de apărare începând cu cea mai veche bătrână ctitorie, Biserica Bogdana din Rădăuți, cu necropola sfântă de la Putna și mănăstirile de la Voroneț, Moldovița, Sucevița, Humor sau Arbore, cu fascinantele fresce, și continuând cu Cetatea de scaun a Sucevei, simbol al biruințelor prin vitejie și nestinsă iubire de țară, aflăm pretutindeni mărturii durabile.

Propun cititorului să viziteze aceste magnifice bijuterii feudale, multe trecute în patrimoniul UNESCO, mereu pline de turiști de pe toate meridianele, chiar și acum, iarna, când albul imaculat al zăpezii și reflexele ei în razele solare pun mai bine în evidență culorile de pe frescele zidurilor.

VORONEȚ

Să începem circuitul, care poate dura și 3-4 zile, cu perla mănăstirilor care este VORONEȚ.

Nu trebuie să ne îngrijorăm dacă nu vom găsi loc de cazare peste noapte: în ultimii ani în această zonă s-au construit hoteluri și s-a declanșat o adevărată "explozie" de pensiuni agroturistice în casele tradiționale ale gospodarilor bucovineni. Venind de la Suceava și ajunși la Gura Humorului,

un splendid orășel de munte ce are câteva hoteluri confortabile, un drum de numai 4 km ne duce la Mănăstirea Voroneț, cu podoaba ei de fresce intrate în circuitul de valori internaționale.

Așa cum arată pisania de la intrare, **ctitorul ei, ȘTEFAN CEL MARE**, a început zidirea bisericii în ziua de 26 mai **1488** și **a terminat-o în același an**, la 14 septembrie, deci în doar trei luni și 18 zile! Ea a fost ridicată pe locul unui schit de lemn, unde trăise, după legendă, pustnicul ***Daniil Sihastrul.***

Biserica este zidită în piatră brută, în stilul moldovenesc, aflat atunci în plină dezvoltare. Se văd firidele înalte, câte șapte la fiecare absidă și la altar. Nu insist în descrierea interiorului ei, ci voi pune accentul pe picturile exterioare celebre prin coloritul lor bogat și viu, care demonstrează rafinamentul la care ajunsese școala de pictori de biserici moldovenești. În pictura religioasă au pătruns multe elemente folclorice, laice, din viața poporului. Lângă ușa de intrare în biserică se remarcă portretele mitropolitului Grigore Roșca și al legendarului Daniil Sihastrul. Pe peretele sudic se

desfășoară, pe opt registre, marea compoziție "Arborele lui Ieseu" având un fond albastru cu aproape o sută de personaje în atitudini variate; în dreapta compoziției se văd pe verticală un șir de filosofi antici. Pe peretele Nordic este ciclul "Facerea lumii", în care Adam apare arând cu un plug de lemn, iar Eva țesând. În sfârșit, cea mai realizată dintre frescele exteriorului este cunoscuta "Judecată de Apoi" de pe peretele vestic, considerată o capodoperă a picturii universale, în care grupurile păcătoșilor au expresii dramatice, dovedind o tendință netă spre realism. Valoarea frescelor exterioare de la Voroneț constă nu numai în redarea degajată, naturală, foarte expresivă, cu desăvârșită artă, a mișcărilor și expresiei feței fiecărui personaj, dar și în admirabilul echilibru al culorilor pe fundalul verde și albastru, care preiau coloritul cerului și al naturii înconjurătoare.

HUMOR

Să continuăm raliul automobilistic al mănăstirilor pentru a vedea al doilea obiectiv, Mănăstirea Humor.

Ne întoarcem la GURA HUMORULUI și pe o șosea județeană care se înfundă în munte, dar este bine întreținută, după numai 6 km se ajunge la mănăstire. **Ctitorul Mănăstirii Humor este logofătul Teodor Bubuiog, fratele lui Petru Rareș.**

Este o construcție din 1530, zugrăvită 5 ani mai târziu. Caracteristic la această biserică este că, pentru prima dată în Moldova, apare pridvorul deschis format din patru arcade ușor frânte la cheie, susținute de stâlpi pătrați, groși cât zidul bisericii. Farmecul monumentului constă în podoaba de fresce care îi îmbracă fațadele. Pictura exteriorului, ca și cea din interior, este opera din 1535 a zugravului Toma din Suceava; frescele de pe peretele nordic, înfățișând scena "Arborele lui Ieseu", sub bătaia crivățului, s-au șters. Cele mai interesante și mai bine păstrate sunt cele de pe peretele sudic al bisericii. "Cinul", impresionantul cortegiu de serafimi,

îngeri, sfinți, profeți, apostoli și martiri, realizat pe cele trei abside, reprezintă cel mai impozant ansamblu pictural de la Humor. Din pridvorul deschis se remarcă, deosebit de frumoasă, scena reprezentând-o pe "Maria cu pruncul". Peretele pridvorului este acoperit de compoziția "Judecata de Apoi". Se disting compozițiile "Rugul în flăcări", "Asediul Constantinopolului" și "Legenda fiului risipitor". În scena cu asediul Constantinopolului, meșterul zugrav Toma, dorind să imprime operei sale un caracter mobilizator pentru poporul chemat de către Petru Rareș la lupta împotriva otomanilor, a schimbat adevărul istoric, în locul perșilor din asediul de la 626 fiind reprezentați turcii, care au asediat și cucerit Constantinopolul în 1453.

Din pictura interioară a Mănăstirii Humorului impresionează compoziția realizată în bolta pronaosului, considerată una din cele mai valoroase sub raportul viziunii monumentale, al îmbinării între pictură și suprafața arhitecturală. Pe pereții pronaosului sunt pictate sute de scene ale calendarului bisericesc.

MOLDOVIȚA

Din nou la drum, spre altă mănăstire din zona apropiată, MOLDOVIȚA. Pornim de la Gura Humorului spre Câmpulung Moldovenesc și de la comuna Vame facem la dreapta spre un drum județean, și el asfaltat. Pitorescul naturii înconjurătoare, brazii groși și înalți, păstrăvăria cu incubatoare pentru puiet, te cuceresc încât uiți să mai apeși pedala de la accelerație.

Domnitorul PETRU RAREȘ a zidit în 1532 biserica existentă și azi. În jurul bisericii, Petru Rareș a ridicat puternice ziduri, înalte de 5 m și groase de 1,20 m, vizibile și astăzi pe trei laturi. La colțuri ctitorul a ridicat patru turnuri, iar un al cincilea, pe latura de est, protejează intrarea. Trei din aceste turnuri se mai păstrează și astăzi. Biserica, pe plan treflat, se află în mijlocul incintei.

Naosul bisericii este supraînălțat și pus în evidență de o turlă ce dă monumentului o înfățișare impresionantă. Pictura, atât cea din interior cât și cea din exterior, datează din 1537. Unele scene din cele realizate aici egalează pe cele de la Mănăstirea Voroneț, în ceea ce privește compoziția și coloritul. Caracteristica școlii de pictură din vremea lui Petru Rareș este umanizarea personajelor, tendințe spre realism sunt vizibile și aici. Din pictura interioară se remarcă scena "Judecății de Apoi", scena "Răstignirea" și tabloul votiv, în care Petru Rareș apare împreună cu Doamna Elena și cei doi copii.

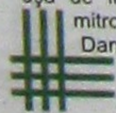
În ce privește pictura exteriorului, se distinge peretele sudic, care are, ca și la celelalte mănăstiri, compoziția "Arborele lui Ieseu", realizată pe un fond albastru, ca și la Voroneț, cu un decor vegetal amplu, cu mai multe personaje. În colțul de nord-vest al incintei s-a păstrat clisarnița – o casă de locuit, din piatră, cu multe încăperi destinate păstrării odoarelor și întregului tezaur al mănăstirii. Ea a fost construită

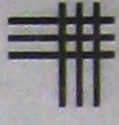
între 1610 și 1612 din ordinal episcopului din Rădăuți. Are două nivele, la etaj se ajunge printr-o scară cuprinsă într-un turn special. În cele nouă încăperi, toate boltite, s-a amenajat un muzeu cu bogate colecții de obiecte sculptate în lemn. Printre altele, se află aici jilțul lui Petru Rareș, în întregime ornamentat cu sculpturi, și un triptic sculptat și pictat care cuprinde pe toți domnitorii.

(continuare în pag. 13)

E. Ghiocel

Document

DIN PRESA LEGIONARĂ INTERBELICĂ "GLASUL STRĂMOŞESC" - CLUJ

În anul **1936** apare la CLUJ o revistă bilunară de educaţie, cultură şi informaţii naţionaliste, intitulată „*GLASUL STRĂMOŞESC*".

Nu se specifică directorul acestei publicaţii: se precizează că aceasta apărea sub direcţia unui comitet, redacţia aflându-se în centrul oraşului, pe Bd. Regina Maria, la nr 16.

Cercetând colecţia aflată în *Biblioteca Academiei Române*, se observă lesne că revista are un **caracter pur legionar**, ilustrând conţinutul ei prin articole de toate genurile şi fotografii, ancorate în realitate. Voi căuta să susţin această afirmaţie răsfoind revista şi reliefând cele mai atractive articole, titlul lor fiind sugestiv şi, ca atare, nemainecesitând comentarii pe marginea lor.

NUMĂRUL 8 din 30 iulie 1937 are pe prima pagină un citat din Corneliu Zelea Codreanu: *„Ştefan cel mare de o jumătate de mie de ani străluceşte în Istorie şi Românii nu l-au uitat pentru că s-a confundat perfect cu linia de viaţă a neamului"*.

Sunt prezentate fotografiile comandanţilor legionari avocat Nicolae Totu şi economist Bănică Dobre, autorii cărţilor recent apărute atunci: *„Însemnări de pe front"* şi, respectiv, *„Crucificaţii"* (memoriile celor doi de pe frontul spaniol antibolşevic). Sunt publicate şi fotografiile celor doi eroi comandanţi legionari, ambii doctori în Drept, Ion Moţa şi Vasile Marin, care au pierit în lupta la Majadahonda, împreună cu articolul *„Şase luni de la moartea lui Ion Moţa şi Vasile Marin"*, iar legionarul Anişor semnează textul *„Odihnă interzisă"*.

Numărul următor, **NR. 9**, apare mai târziu, la **1 nov. 1937.**

Prima pagină îi este rezervată generalului Zizi Cantacuzino, erou din primul război mondial, şeful Partidului *Totul Pentru Ţară*, inspectorul taberelor legionare de muncă, cel care pusese la dispoziţia Mişcării casa sa din str. Gutenberg. nr. 3, care devenise sediul central; necrologul şi fotografia sa ocupă în întregime prima pagină a publicaţiei.

Anul IV. Nr. 9 — Preţul 3 Lei exemplarul — Cluj, la 1 Noembrie 1937

Glasul Strămoşesc

Revistă bilunară de educaţie, cultură şi informaţii naţionaliste

Adresa: „GLASUL STRĂMOŞESC" Str. Regina Maria No. 16 Cluj

Semnificaţia muncii legionare

Prof. Dan Rădulescu

Anul VI. Nr. 2 — Preţul 3 Lei exemplarul — Sibiu, 14 Noemvrie 1940

Glasul Strămoşesc

Fondator: † Dr. Ion Banea — Director: Prof. N. Petraşcu

Foaie scrisă în duhul Ardealului legionar

Adresa: „GLASUL STRĂMOŞESC" Sibiu, Piaţa Regele Ferdinand 2

Prof. Dan Rădulescu semnează articolul *„Semnificaţia muncii legionare"*, un alt articol se intitulează *„Intelectualul şi munca legionară"*, iar un reportaj, cu fotografii, prezintă Căminul Legionar de la Predeal, inaugurat la 17 oct. 1937 în vila „BARU" în prezenţa lui Corneliu Zelea Codreanu: *„Legionarii suferinzi, ca şi orice prieten al Mişcării, au putinţa să trăiască, modest, în aerul curat al munţilor româneşti"*.

NR. 10, apărut la 2 dec. 1937, este ultimul din acest an, *revista fiind apoi suspendată*.

Am reţinut din conţinut următoarele titluri: *„Pentru biruinţa legionară"*, *„Azi, mâine, ieri"* şi poezia Martei Rădulescu, *„Chemarea Codrului"*.

O pagină întreagă este rezervată **recenziilor de cărţi legionare:** *„Cea mai mare jertfă legionară"* – de preot comandant al Bunei Vestiri, secretarul Partidului *Totul Pentru Ţară*, Ion Dumitrescu-Borşa,

„Frăţia de Cruce" – scrisă de şeful Frăţiilor de Cruce pe ţară, comandant legionar, economist şi pedagog Gh. Istrate, *„Domnia regelui Carol I"* – scrisă de comandanţii legionari avocat Mihail Polihroniade şi dr. avocat Alex Cristian Tell, *„Cine suntem"* - de prinţul comandant legionar, doctor avocat Alex Cantacuzino, *„Mişcarea Legionară şi muncitorimea"* şi *„Mişcarea legionară şi ţărănimea"* – broşuri scrise de prof. comandant legionar Traian Herşeni.

Un amplu articol poartă titlul *„Acordul Iuliu Maniu - Gh. Brătianu - C. Z Codreanu"* în care ing. Gheorghe Clime, şeful partidului *Totul pentru Ţară* şi comandant al Bunei Vestiri dă lămuriri asupra pactului de neagresiune electorală dintre Maniu, Gh. Brătianu şi Căpitan, semnat la 26 nov. 1937, înaintea alegerilor pe ţară.

După o întrerupere de doi ani revista *„GLASUL STRĂMOŞESC"* reapare la 8 nov. 1940, însă la SIBIU: explicabil prin predarea Transilvaniei (Clujul se afla sub ocupaţia trupelor maghiare).

Pe frontispiciul ziarului însă, în loc de "*Comitet de Direcţie*", în noua serie a revistei este trecut, ***post mortem*, numele comandantului legionar, medic şi avocat Ion Banea, şeful Ardealului legionar, martir al Mişcării** (împuşcat de autorităţi, fără nici o judecată şi fără nici o sentinţă de condamnare, în noaptea de 21/22 sept. 1939, împreună cu alţi 256 de şefi legionari). Alături de numele lui Ion Banea este trecut şi numele prof. Nicolae Pătraşcu, devenit noul secretar general al Mişcării; se specifică faptul că seria nouă din "*Glasul strămoşesc*" este o "*foaie în duhul Ardealului legionar*"; sediul redacţiei se afla în Piaţa Regele Ferdinand.

Revista este acum mai frumoasă decât cea tipărită la Cluj, remarcându-se desenele în tuş ale lui Moldovan pe teme legionare (asemănătoare, într-un fel, cu cele ale pictorului comandant legionar Alexandru Basarab). Câteva titluri din acest prim număr: *"Biruinţa legionară"* de St. Cândea, *„Cei morţi au biruit"* de Gh. Varnica (notă: exact, ce sugestiv titlu, ***au biruit Căpitanul şi elita sa - care a fost masacrată în noaptea de 21/22 sept. 1939, jertfa lor supremă!***), precum şi *„Biruinţa morţii"* de preot Teodor Badogaoia (?).

Alte titluri în **NR. 2:** *„A treia primejdie"* de Ion Banea – articol republicat, post mortem, şi *„Ion Banea la Iaşi"* de Roşca Săuleşti; pagina întâia este ocupată toată de un desen semnat Moldovan, având titlul *„Dealul Negru"*, iar în **NR. 3:** *„Student"* – articol scris de comandantul legionar avocat Alex Constant, ministrul Propagandei, urmat în paginile următoare de alte teme studenţeşti: *„Legiunea şi studenţii"* de comandant-ajutor Viorel Trifa, şeful Uniunii Naţionale a Studenţilor Creştini Români, *„Studenţii Arhanghelului"* de preot Nicolae Voica şi un amplu reportaj-foto *„Universitatea Clujului şi-a redeschis porţile la Sibiu"*.

În **NR. 4** întâlnim iar un amplu foto-reportaj: *„Cantina legionară nr. 1 din Sibiu"*; la inaugurarea ei a participat, printre alţii, şi episcopul Maramureşului, PS Vasile Stan (reportajul este semnat de Emil Cioran), iar **în numerele următoare** 5 şi 7, ambele rezervate Ardealului pierdut, reţin atenţia textul *„Glasul Strămoşesc şi Ardealul"*, autor fiind ţăranul moţ Samuil Dan, şi poezia sugestiv intitulată *„Marşul Ardealului legionar reîntregit"*, semnată de Gh. Ionescu Singer.

NR. 8 din 5 dec. 1940 este scris în întregime în amintirea încă vie a Căpitanului. Exemplific afirmaţia cu articolul: *„Căpitanul"* semnat de comandantul legionar prof. Paul Gălăşeanu, fost şef al regiunii Banat (***notă:*** H. Sima a fost şeful Banatului legionar doar un an, după care a fost schimbat cu Paul Gălăşeanu), iar un alt articol, tot cu titlul *„Căpitanul"*, are ca autor pe preotul Ion Sabău. Comandantul legionar Dumitru Groza, şeful Corpului Muncitoresc Legionar, aşterne pe hârtie îndemnul cu titlul *„Să ne gândim la Căpitanul nostru"*, prof. universitar, membru în Senatul Legionar, Traian Brăileanu, ministrul Culturii, scrie articolul *„Personalitatea Căpitanului"*, iar Tudor Trăpcea semnează textul *„Doi martiri: Tudor Vladimirescu şi Corneliu Zelea Codreanu"*.

NR. 9 din 15 dec. 1940 se deschide cu materialul *„10 decembrie 1922"* de prof. P.P. Panaitescu şi un amplu foto-reportaj pe două pagini, cu un titlu asemănător: *„10 Decembrie la Sibiu"* (***notă:*** 10 dec. 1922 a fost decretată de către studenţimea română creştină interbelică "Ziua studenţimii", întrucât de aici a pornit lupta Românilor pentru redeşteptare naţională). O poezie semnată cu iniţiale are ca titlu *„Pentru Nicoleta"* (este dedicată comandantei legionare Nicoleta Nicolescu, şefa Cetăţuilor, martiră a Mişcării – asasinată şi ea de autorităţi în noaptea de 21/22 sept. 1939), iar un alt reportaj se referă la sfinţirea troiţei ridicată în curtea închisorii din Jilava, unde fusese îngropat în secret Căpitanul după asasinarea sa de către autorităţi, la care au luat parte, cu profundă durere, d-na Elena Zelea Codreanu, soţia Căpitanului, şi un front masiv în uniformă legionară, de camarazi şi camarade.

NR. 10, de sâmbătă, 25 decembrie, este ultimul pe anul 1940. Se remarcă de departe articolul fulminant al lui Emil Cioran, însoţit de fotografia Căpitanului, intitulat *„Profilul interior al Căpitanului"*, acesta fiind de fapt conferinţa pe care cunoscutul filosof de talie mondială a ţinut-o la radio în ziua de 27 nov. 1940, cu ocazia deshumării Căpitanului. Tot în acest număr atrag atenţia cititorului materialul intitulat *„Educaţia morală şi şcoala legionară"* de Ion Bembea şi o pagină întreagă pe tema *„Cum este privită în Franţa Mişcarea Legionară?"*, semnată de N. Santua.

NUMĂRUL 1 din 1941 are ca dată de apariţie 1 ian. 1941. Pe pagina 1, sub titlul "Dragi camarazi", este redată conferinţa lui Corneliu Zelea Codreanu din 24 iunie 1937, cu ocazia împlinirii a 10 ani de la înfiinţarea Legiunii Arhanghelul Mihail. Este singura înregistrare audio rămasă de la Căpitan, cuvântare pe care a ţinut-o în decembrie 1937 după succesul din alegerile de la finalul acelui an.

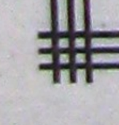
NR. 3 din 1941 are şi el un conţinut bogat şi variat. Reţin atenţia foto-reportajul de o pagină *„Parastasul de la Vurpăr, satul copilăriei dr. Ion Banea"*, articolele *„Cât de mare este preotul legionar?"* de Ion Apostol Popescu şi *„Deschiderea cooperativei Dealul Negru din Călăţele"*, precum şi poezia semnată de Nicolae Boeru, *„1941, an al speranţelor noastre"*.

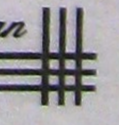
În **NR. 4** se reliefează materialul semnat de directorul revistei, prof. Nicolae Pătraşcu, *„Înţelesul eroic al morţii lui Moţa şi Marin"*, iar **NR. 5 este dedicat în întregime *„Prezenţei Căpitanului în Istorie"***. Din suita de articole care alcătuiesc această dezbatere, cel mai reuşit este *„Viaţa de student a Căpitanului"*, iscălit de Ionel Pop Zeicaru.

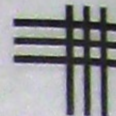
Ultimul număr, NR. 5 din 1941, apare pe 26 ianuarie (!!), adică după evenimentele tragice de 21-23 ianuarie 1941!

Am distins din el articolele *„Rolul femeii în România legionară"* de preot Ion Sabău şi *„Unicitatea morţii Căpitanului"* de Ion Apostol Popescu, precum şi poezia *„Femeia legionară"* de Victoria Contea din Cisnădie.

G. Emilian

Interviu

cu dr. ŞERBAN MILCOVEANU

MIHAIL POLIHRONIADE, UN EXPONENT AL ELITEI LEGIONARE

- D-le dr. Şerban Milcoveanu, în continuarea seriei de interviuri începute cu dvs. despre personalitatea unor intelectuali de seamă ai Mişcării Legionare despre care, din păcate, nu se cunosc prea multe, v-aş ruga să vorbim astăzi despre Mihail Polihroniade.

În câteva cuvinte, cum îl puteţi caracteriza?

- Se ştie că Mişcarea Legionară a fost, chiar de la înfiinţarea ei, o mişcare naţionalistă şi anticomunistă. Printre cei care făceau parte din elita ei se numără şi Mihail Polihroniade, pe care eu îl consider dotat cu o inteligenţă genială, considerat unul dintre "directorii de conştiinţă" ai intelectualităţii universitare din România interbelică.

A avut o activitate multilaterală: **jurist reputat** ca profesie, **gazetar de prim plan**, autoritate în probleme de politică externă, remarcabil **conferenţiar** pe teme cu precădere literare, **autor de cărţi**.

- În câteva cuvinte, reperele biografiei lui?

- S-a născut la Brăila în 1906, într-o familie înstărită. Liceul l-a început în oraşul său natal şi l-a continuat la Tecuci şi apoi la Bucureşti, unde l-a absolvit.

Studiile universitare le-a făcut în Capitală, luându-şi, în 1928, licenţa în Drept.

În această perioadă îşi face de timpuriu debutul în presă, în 1923 cu un articol de politică externă apărut în ziarul "Lupta". Colaborează des la ziarele cele mai cunoscute (cum ar fi "Cuvântul", "Curentul", "Politica", "Gândirea", "Calendarul", "Rânduiala", "Ultima oră". Timp de trei ani a fost secretar de redacţie (1928-1931) la revista săptămânală "Vremea" (condusă de fraţii Donescu, toţi colaboratorii ei fiind persoane de prim rang ale lumii literare şi artistice).

- Să presupunem deci că Mihail Polihroniade avea deja un renume când a aderat la Mişcarea Legionară, că încrederea lui în această organizaţie a fost benefică pentru imaginea ei.

- Aşa este, toată România îl cunoştea pe Mihail Polihroniade, numele lui apărea, aşa cum am mai spus, în cele mai cunoscute ziare şi la conferinţele permanente pe care le ţinea.

Să exemplific aceste două laturi.

La începutul deceniului trei din secolul trecut a apărut revista de artă, litere şi filosofie intitulată "*Criterion*": redactorii ei, toţi membri ai asociaţiei "Criterion", înţelegeau să continue ideile pe temeiul cărora au lucrat în sânul acesteia. Responsabilitatea revistei aparţinea lui Petru Comarnescu, Mircea Eliade, Constantin Noica, Mircea Vulcănescu, Alexandru Cristian Tell şi Ion Cantacuzino, care o redactau, dar la care aderase şi Mihail Polihroniade.

Gruparea "Criterion" organiza conferinţe regulate la Fundaţia Carol, dar aceste conferinţe se deosebeau radical de cele de astăzi. Erau aşa-zise conferinţe "simetice şi critice", nu exista doar un singur conferenţiar, ci erau adunate mai multe persoane care dezbăteau tema propusă, fiecare spunându-şi punctul de vedere, cu analiză ştiinţifică pro sau contra, cu argumente convingătoare, excluzându-se încă din start spiritul partizan.

Alături, la circa 100 de metri, la Ateneul Român, se ţineau, de asemenea, conferinţe de toate felurile, dar nu sub formă de dezbatere publică, ci de conferinţă în adevăratul sens al cuvântului.

De fiecare dată când se organizau astfel de manifestări, de obicei duminica dimineaţa, sălile Fundaţiei Carol şi ale Ateneului Român erau arhipline; în prima auditoriul era format în cea mai mare parte din tineret, studenţi şi elevi, iar în cea de-a doua de oameni mai în vârstă, profesori şi intelectuali de cele mai variate profesiuni. Ambele întâlniri aveau însă un numitor comun: cei care le prezidau erau de cele mai multe ori un academician sau o personalitate culturală de prim rang.

În 1931, în sala Fundaţiei Culturale Carol, vis a vis de Palat (actuala Bibliotecă Universitară), a fost organizată o conferinţă intitulată "*Despre ideologiile şi doctrinele social-politice*", prezidată de acad. Const. Rădulescu Motru, o personalitate. **Printre conferenţiari** (în număr de şapte) **se afla şi Mihail Polihroniade care avea ca subiect "*Partidele de stânga, comunist şi socialist*"**, precum şi o figură total ignorată astăzi, din cauza concepţiilor sale, anume Ilarie Dobridor.

Să spun doar câteva cuvinte despre acesta, autor a două volume incendiare la vremea respectivă "*Organizarea minciunii*" şi "*Prăbuşirea dogmelor*", care a suferit cumplit apoi după instaurarea comunismului la 6 martie 1945. Din cauză că plana deasupra lui iminenta arestare, a încercat să treacă clandestin frontiera ţării, dar, se pare, nu am nici o confirmare, că a fost trădat de "ghizi" şi ar fi fost ucis. Nicăieri însă astăzi nu se pomeneşte de numele lui, deşi era o remarcabilă valoare a dreptei. Scuză-mi paranteza făcută, dar cred că era necesară.

Ilarie Dobridor trebuia să vorbească despre partidele de dreapta: Garda de Fier condusă de Corneliu Zelea Codreanu şi Liga Apărării Naţional Creştine care avea în fruntea sa pe prof. ieşean A.C. Cuza.

Ambii, Mihail Polihroniade şi Ilarie Dobridor, prin expunerile lor pline de argumente convingătoare, au uluit auditoriul care ticsea sala până la refuz, care în final i-a răsplătit cu **ropote de aplauze prelungite**.

Dar a avut loc şi un incident. În sală se afla şi Lucreţiu Pătrăşcanu, comunist notoriu, care a protestat vehement pentru modul de expunere a celor doi (care au fost, aşa cum am mai spus, aplaudaţi de public). A sărit cu picioarele pe masă şi, susţinut de 10 tovarăşi de idei, a vorbit despre lupta de clasă ca factor de progres social, şi de ideologia marxistă, combătând pe cei doi. **Lumea nu a apreciat "argumentele" lui Lucreţiu Pătrăşcanu, dezbaterea întrerupându-se prin golirea sălii.**

A fost o şedinţă epocală, **ziarele au comentat pe larg incidentul avut şi l-au caracterizat pe Mihail Polihroniade ca "*director de conştiinţă al intelectualilor români*"**.

Puţin mai târziu, **Mihail Polihroniade** a părăsit gruparea "*Criterion*", împreună cu Ion Victor Vojen, Alex. Cristian Tell, Octav Suluţiu, Eugen Ionescu, Ion Cantacuzino, şi alţi câţiva intelectuali de marcă, şi **fondează revista "*AXA*"**, primul număr apărând la 20 oct. **1932**, încredinţându-i-se lui N. Guguianu direcţia şi administraţia.

AXA

Spre stânga sau spre dreapta?

Predoslovie

Sediul noii publicaţii se afla pe str. Polizu nr 12.

Mihail Polihroniade a fost prezent cu articole în toate numerele revistei "*AXA*", până când acesta şi-a încetat activitatea. Toate materialele sunt scrise ireproşabil, cu mult rafinament artistic, accentul celor mai multe căzând pe politica externă a ţării. Posed primul număr al revistei "*AXA*" şi vă propun să revadă lumina tiparului, după 76 de ani, articolul de la pag. 1, intitulat "*Moţuri, mofturi şi pampoane*".

- Ştiu că de la sfârşitul deceniului trei Mihail Polihroniade s-a împrietenit "la cataramă" cu Constantin Noica, o amiciţie durabilă, pe care numai moartea primului i-a despărţit. Ce îmi puteţi spune despre acesta?

- În 1929 Mihail Polihroniade împreună cu alţi trei colegi de generaţie: Petru Comarnescu, Ionel Jianu şi Const. Noica, înfiinţează revista "*Acţiune şi reacţiune*", importantă nu atât prin articolele publicate în cele două numere din scurta ei existenţă, cât mai ales prin faptul că acum, cu prilejul colaborării la această revistă, Mihail Polihroniade se împrieteneşte cu Noica. Amândoi venetici pun originea strămoşilor: unul grec (Polihroniade) şi altul aromân (Noica), amândoi având soţii englezoaice, Mary şi Wendy, amândouă de o inteligenţă peste medie. Mihail Polihroniade era deseori invitat de către Noica la moşia acestuia din com. Chiriacu, jud. Vlaşca, unde cei doi tineri, aflaţi acolo împreună cu soţiile lor sau singuri, îşi treceau unul altuia tribulaţiile şi crezurile.

Polihroniade, cu doi ani mai în vârstă decât Noica, *era o fire tonică şi molipsitoare, în contrast cu asprimea sobră şi ascetică a legionarului visat de Căpitan şi de Moţa*. Scria mult, cu uşurinţă şi talent, ideile îi izbucneau prin vârful peniţei, ca şi în vorbă, fără efort. Nu era mândru, dimpotrivă, era prietenos şi vesel. Era apropiat de Căpitan şi de cei care îl cunoşteau, îl supărau părerile defavorabile ale macedonenilor (în legătură cu originea lui greacă, **origine demult uitată, căreia nu-i mai cunoştea nici glasul odată învăluit în zeghea românească**).

- Să vorbim şi despre activitatea lui Mihail Polihroniade în Mişcarea Legionară şi despre ocazia cu care l-aţi cunoscut personal.

- Mihail Polihroniade a intrat în Mişcarea Legionară la scurt timp de la fondarea revistei "*AXA*", cred că la **începutul anului 1933**.

A fost primit cu braţele deschise, dat fiind puternica sa personalitate şi aspiraţiile sale naţionaliste.

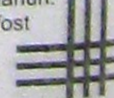
În acelaşi an au intrat în Mişcarea Legionară şi ceilalţi redactori ai revistei "*AXA*", printre care av. Alex. Cristian Tell şi Ion Victor Vojen, precum şi prof. Vladimir Dumitrescu, succesorul lui Vasile Pârvan, şi dr. avocat Vasile Marin (care fusese directorul de cabinet al lui Iuliu Maniu în vremea când acesta fusese prim ministru).

Personal, ţin bine minte, l-am cunoscut pe Polihroniade în oct. 1935, în biroul Căpitanului, în sediul din str. Guttenberg, vis a vis de Grădina Cişmigiu. În vara acelui an el fusese numit **comandant legionar** în tabăra de la Carmen Silva, condusă şi organizată de Căpitan.

(Îmi permit să mai fac o paranteză şi să explic care era scopul acţiunilor de muncă voluntară organizate de Mişcare. Principalul scop era educarea virtuţilor de caracter, în completarea cunoştinţelor pe care ţi le dă şcoala. Caracterul se dezvolta pe front, în război, în sport, şi prin muncă voluntară. Război nu era, iar Căpitanul a ales munca voluntară, nu sportul. Al doilea obiectiv era solidarizarea claselor sociale şi asta era raţiunea cămăşii verzi: nu scop de uniformizare, ci de apropiere a claselor sociale. Când o serie de principi îmbrăcau cămaşa verde şi munceau alături de un ţăran sau de muncitor, vă închipuiţi că dispăreau clasele sociale, se crea o aşa-zisă ecumenicitate naţională, adică starea sufletească comună ideii: ăsta e un termen pe care l-a creat Căpitanul plecând de la sintagma de ecumenicitate creştină. Prin aceste acţiuni s-au făcut biserici, şosele, s-a făcut o şosea la Carmen Silva, clădiri de şcoală la Dealul Negru în Transilvania, s-a încercat să se ridice un dig la Vişani, pe râul Buzăului care provoca mereu inundaţii.)

După ce l-a avansat la gradul de comandant legionar pe Mihail Polihroniade, Căpitanul i-a dat şi funcţia de **şef al Sectorului Negru din Bucureşti** (acesta se întindea cam pe acelaşi teritoriu unde este acum sectorul 5; să mai fac o precizare pentru cei tineri: după primul război mondial Capitala a fost împărţită în cinci zone: Negru, Galben, Verde, Roşu şi Albastru, similare sectoarelor de astăzi).

În ziua când l-am cunoscut personal pe Mihail Polihroniade, acesta venise în biroul Căpitanului şi ceruse să fie schimbat din funcţia de şef al sectorului Negru deoarece timpul nu-i permitea să se ocupe de această activitate cotidiană care solicita multă muncă de teren, întrucât era ocupat şi la Tribunal cu procese (fiind avocat), cu redactarea de articole la ziare, cu documentare pe mai multe planuri. Dorinţa i-a fost admisă şi în locul lui a fost

numit ing. Aurel Serafim, un om căruia îi plăcea munca în teren.

Anul 1937 a fost anul de vârf în creația și activitatea lui Mihail Polihroniade. Împreună cu doctor avocat comandant legionar Al. Cristian Tell scoate un splendid volum, de peste 400 de pagini, cu 50 de planșe, intitulat "*DOMNIA LUI CAROL I*". A fost, din păcate, primul și ultimul din lucrarea care trebuia să aibă mai multe volume, întrucât în anul următor, 1938, și Mihail Polihroniade, și Al C. Tell au fost închiși (împreună cu alte câteva zeci de fruntași legionari), iar în 1939 au fost asasinați.

MIHAIL POLIHRONIADE
și
ALEXANDRU - CHRISTIAN TELL

Domnia lui Carol I

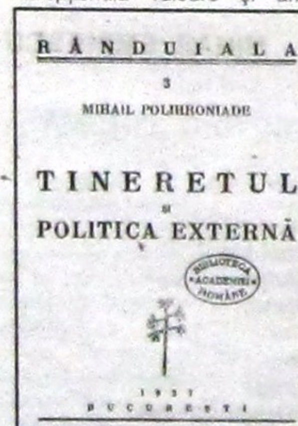
VOLUMUL I

1866 — 1877

VREMEA

Cartea a apărut la Ed. "Vremea" (așa cum am mai amintit, Mihail Polihroniade a fost secretar general de redacție între 1928-1931 la săptămânalul cu același nume), și tratează perioada venirii lui Carol I în țară, adus de Ion Brătianu după consultarea prealabilă cu Napoleon al III-lea al Franței: vizita în Germania la Casa Regală Hohenzollern de Sigmaringen, ajungerea pe pământul românesc a viitorului rege al României travestit ca servitor al lui Brătianu, negustor de cereale, primirea la Vârciorova, pe Dunăre, de către Lascăr Catargiu, și **declarația-șoc a lui Carol I: "*din acest moment nu mai sunt german, ci român*"**, dar găsim în această carte de excepțională valoare și amănunte despre începutul vieții parlamentare în România, despre situația armatei înainte de Războiul de Independență, despre viața de curte și de familie a lui Carol I, frământările politice și culturale, progresele tehnice, campaniile de presă, liderii politici de la începutul domniei. **În același an Polihroniade a mai scris "*Tineretul și politica externă*"**, iar în decembrie a candidat și a fost ales pe listele partidului *Totul Pentru Țară*.

RÂNDUIALA
3
MIHAIL POLIHRONIADE
TINERETUL ȘI POLITICA EXTERNĂ
1937
BUCUREȘTI

Și încă ceva legat de anul 1937: la 21 febr. apare **cotidianul naționalist creștin "*BUNA VESTIRE*" – atenție, nu legionar, așa cum se face confuzie azi; însuși Căpitanul are o Circulară care specifică faptul că "*Buna Vestire*" nu era o foaie legionară, ci doar naționalistă - condusă de prof. Dragoș Protopopescu**, un renumit lingvist englez și naționalist, și de Toma Vlădescu, iar **prim redactor a fost numit Mihail Polihroniade.**

- *Se trece prea ușor peste această publicație majoră care nu a fost niciodată analizată de către cercetătorii istorici.*

Ce-mi puteți spune despre aceasta, întrucât știm că un cotidian central, cu angajați plătiți, trebuie să dispună de multe fonduri?

- **Cel care a înființat ziarul "*Buna Vestire*" a fost Mihail Manoilescu, un activ simpatizant și susținător al Mișcării Legionare, membru în Senatul Legionar și senator pe listele Partidului *Totul Pentru Țară*** în alegerile din decembrie 1937. Era un **om bogat**, cunoscător al mai multor limbi, **economist de elită, profesor universitar, autor al cărții de economie intitulată "*Corporatismul sec. XX*"**, ministru, mort în condiții tragice la Sighet, închisoarea înalților demnitari, în 1950.

Ziarul avea propria tipografie, apărea în condiții tehnice remarcabile, cu titlul în culoare verde, cu multe fotografii din actualitatea interbelică, având colaboratori legionari de primă mărime.

"*Buna Vestire*" a avut o viață scurtă: din febr. 1937 până în ian. 1938, și nu a avut timp suficient ca să se afirme. **A fost interzis** de dictatura carlistă.

Marea majoritate a angajaților și a colaboratorilor ziarului au fost omorâți; alții, mai puțini, au ales calea exilului sau au făcut mulți ani de închisoare și sub regimul antonescian, și sub cel comunist.

16 pagini 5 lei

BUNA VESTIRE

An Nou

BASM

Să nu omit: "*BUNA VESTIRE*" a apărut, pentru a doua oară - serie nouă - într-un interval însă și mai scurt: sept. 1940 – ian. 1941, iar de data aceasta a fost ziar al Mișcării (de aici probabil și confuzia de care am amintit mai sus).

Numele noului director era Grigore Manoilescu, fratele primului director al ziarului, Mihail Manoilescu; și el un om bogat, fost director general al minelor de la Șorecani.

Printre articolele scrise s-a evidențiat unul, deosebit de percutant, intitulat "*Fără mănuși*", care se referea la asasinii Căpitanului și care a iritat pe antonescieni.

Grigore Manoilescu a ales calea exilului după 21 ian. 1941, unde a redat tiparului cărți prețioase ale spiritualității naționale, murind aici, în 1963.

Prim redactor al "*Bunei Vestiri*" - seria a doua, sept. 1940 – ian. 1941, a fost numit, *post mortem*, tot Mihail Polihroniade.

- *Să nu omit o întrebare, mai deosebită:* ***intrarea lui Mihail Polihroniade în Mișcarea Legionară se pare că nu a fost prea bine primită de către macedoneni.*** *Este adevărat?*

-Așa este.

Petre Țuțea spunea despre macedoneni că sunt cei mai buni legionari, dar cred că temerea macedonenilor față de influența elementului grecesc în viața românească era exagerată.

Se știe că între macedoneni și greci au existat mereu stări tensionate, antagoniste. Și în România exista această stare întrucât, în urmă cu mai bine de două secole, grecii, aflați atunci sub jugul ocupației otomane, doreau să facă pe teritoriul Țărilor Române "Grecia mică", având sprijinul domnilor fanarioți și al preoților de la Muntele Athos. Dobândirea independenței Greciei în 1828 și apoi secularizarea averilor mănăstirilor grecești de către domnitorul Al. I. Cuza a temperat considerabil sentimentele antigrecești ale populației române, dar nu și pe ale macedo-românilor; în perioada interbelică grecii alcătuiau o mică minoritate, concentrată în orașele dunărene (Brăila, Galați, Sulina), în Constanța și în Capitală.

Dar Mihail Polihroniade era nu numai român, ci naționalist român. Căpitanul, întrucât era adeptul faptelor și nu al vorbelor, l-a avansat la gradul de comandant legionar, considerându-l, și pe bună dreptate, un foarte bun român, om de încredere, cu fapte care au probat din plin calitatea lui și de român, și de legionar; reținerile macedonenilor s-au dovedit a fi total neîntemeiate. De altfel, **moartea lui ca martir al Mișcării** închide calea oricăror alte divagații sau speculații pe tema originii grecești a lui Polihroniade.

- ***Dvs., închis alături de fruntașii legionari la închisoarea din Râmnicu Sărat, ca supraviețuitor al elitei legionare masacrate aici în noaptea de 21/22 sept. 1939**, ce ne puteți spune despre asasinarea lui Mihail Polihroniade?*

- Nimic mai mult decât se cunoaște; în noaptea de 21-22 sept. 1939 la Râmnicu Sărat, la Brașov, la Miercurea Ciuc, la Vaslui și în toate județele țării a fost distrusă toată elita legionară.

La Râmnicu Sărat au fost asasinați: comandantul legionar al Bunei Vestiri, ing. GH. CLIME, șeful Partidului Totul Pentru Țară, locțiitorul de drept al Căpitanului; comandantul legionar, medic și avocat ION BANEA, șeful Ardealului legionar; comandantul legionar, economist, GH. ISTRATE, șeful Frățiilor de Cruce pe țară, autorul cărții-îndreptar "Frăția de Cruce"; doctor avocat și diplomat AL. CANTACUZINO, prinț, șeful Corpului Legionar de Elită Moța – Marin; comandantul legionar, teolog GH. FURDUI, șeful studenților pe țară în 1936 – 1937; comandanții legionari ai Bunei Vestiri: avocat NICOLAE TOTU și economist BĂNICĂ DOBRE, luptători pe frontul antibolșevic din Spania; și alții.

Am auzit că în viitorul apropiat în fosta închisoare de la Râmnicu Sărat se va amenaja un muzeu dedicat fruntașilor PNȚ care au fost încarcerați aici, bunăoară Corneliu Coposu și Ion Diaconescu. **Este obligatoriu însă ca în viitorul muzeu să se regăsească numele tuturor legionarilor care au fost aici închiși și ulterior uciși, întrucât închisoarea de la Râmnicul Sărat era cunoscută ca o închisoare a legionarilor, nu a PNȚ-ului, falsificându-se astfel, în mod grosolan, istoria.**

- *Vă mulțumim mult.*

Interviu realizat de Emilian Georgescu

Ilustrăm interviul cu primul articol al lui Mihail Polihroniade din primul număr al prestigioasei reviste interbelice a intelectualilor legionari, "AXA", al cărei redactor a fost, articol intitulat:

Moțuri, mofturi și pampoane

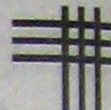
de Mihail Polihroniade

Cunoaștem cu toții lipsurile de care suferă armata noastră. **Urmărisem doar anchilozarea progresivă a corpului ofițeresc, insuficiența lui tehnică, haosul existent în serviciile armatei**, tragedia corpurilor de trupă cu efective scheletice care se consumă în gărzi și în corvezi, venalitatea care o contaminase, **în sfârșit, inexistența oricărui armament modern.**

Știam că dacă un război ar da peste noi, ne vor lipsi nu numai „sculele", ca în 1916.

Și reforma a venit. A venit rapidă și neașteptată.

(continuare în pag. 11)

Momente de vârf ale lunii ianuarie:

ANIVERSARE MIHAIL EMINESCU
PERSEVERENTA MASONICA

„Ape vor seca în albie şi peste locul îngropării sale va răsări pădure sau cetate, şi câte o stea va veşteji pe cer în depărtări, până când acest pământ să-şi strângă toate sevele şi să le ridice în ţeava subţire a altui crin de ţăria parfumurilor sale”. (G. Călinescu)

Întrucât în anii trecuţi am prezentat *conspiraţiile împotriva lui Eminescu*, am publicat fragmente din articolele sale ocultate, am contracarat acuzaţiile aduse privind *pretinsa xenofobie şi pretinsul său antisemitism*, am prezentat noi cărţi apărute: *"Testamentul politic al lui Mihai Eminescu"* şi *"Spre Eminescu"*, ambele de dr. în Economie, Radu Mihai Crişan, şi am rezumat studiul comandantului legionar Const. Papanace, *"Mihail Eminescu, un mare precursor al legionarismului"*, anul acesta atragem atenţia asupra unui aspect care este, din păcate, neobservat de cei mai mulţi: profanarea mormântului său!

De mult timp mormântul lui Mihail Eminescu a devenit loc de pelerinaj pentru Românii de toate vârstele şi categoriile sociale, mai ales în ziua naşterii lui, pe 15 ianuarie. Puţini au observat însă că pe monumentul funerar **au fost amplasate recent** (de aprox. doi ani) ***două făclii din bronz masiv, cu flacăra ÎN JOS.***

Simbolul torţei era folosit din antichitate pentru a reprezenta fie dragostea, purificarea, *atunci când flacăra era în sus* (Appolo, Eros, Aurora etc. purtau făclii), fie moartea, atunci când torţa era întoarsă în jos: simbolul lui Thanatos, personificarea morţii. Deşi era un zeu important, "odiosul Thanatos", cum îl numeşte Hesiod, era evitat cu mare grijă şi cu oroare, nefiind aproape deloc reprezentat sau invocat.

Peste multe secole, ***masoneria*** a preluat simbolul torţei pentru a ilustra „flacăra raţiunii” şi a "iluminării" (nota bene: făclia răsturnată reprezintă damnarea), şi *puţini ştiu ce reprezintă cu adevărat renumita Statuie a Libertăţii din SUA* (operă a sculptorului Bartholdi, realizată tehnic de G. Effel, ambii masoni notorii): *simbolul primei republici masonice din lume.* (Statuia a fost dăruită masonilor

americani de Marele Orient al Franţei cu ocazia centenarului creării SUA).

În limbajul heraldic funerar torţa nu este un simbol comun. De reţinut este faptul că **pentru a semnifica viaţa eternă, Învierea, torţa se amplasează în registrul superior al monumentului, cu flacăra în sus;** ***la mormântul lui Eminescu, însă, torţele sunt montate în registrul INFERIOR, şi cu flacăra ÎN JOS!***

În toate limbajele: mitologic, masonic şi heraldic, noile excrescenţe oculte de pe locul de odihnă veşnică al genialului gânditor şi doctrinar naţionalist, nu reprezintă altceva decât damnarea! **Se poate afirma, fără nici o exagerare, că mormântul lui Eminescu a fost profanat!**

Chestiunea nu este întâmplătoare: în ultima vreme se desfăşoară, mai mult sau mai puţin subtil o campanie susţinută împotriva genialului naţionalist creştin: incepand cu Patapievici, preşedintele Institutului Cultural Român, care sustinea ca Eminescu este cadavrul din debara, continuand cu Manolescu care insista fara nici o logica doar asupra pretinsei nebunii eminesciene (in ciuda contraargumentelor solide), si ajungand la Cristian Preda, decanul Facultatii de Ziaristica, prezent mereu pe la diverse emisiuni televizate, care gaseste de cuviinta sa serbeze ziua de 15 ianuarie de anul acesta, afirmand, nici mai mult, nici mai putin decat ca opera politica eminesciana ar fi nula (probabil domnia sa se privea in oglinda) - si alte asemenea aberatii care nu merita a fi reproduse. Fie ca accepta sau nu unii si altii, Eminescu nu este doar cel mai mare poet al Românilor, aşa cum se accentuează mereu, ci este **părintele ideologiei naţionale moderne, cele mai valoroase scrieri ale sale fiind cele politice, economice şi sociale, scrieri extrem de incomode însă pentru duşmanii Românilor şi pentru slugile lor.**

De altfel, şi Shakespeare (categorisit ca antisemit din cauza piesei "Neguţătorul din Veneţia" - în care evreul Shylock pretinde ca dobândă pentru banii daţi cu camătă o livră de carne din trupul creştinului împrumutat), are, de asemeni, pe monumentul său funerar, aceeaşi reprezentare a torţei cu vârful în jos!

Nicoleta Codrin

DOINĂ

MIHAIL EMINESCU

De la Nistru pân' la Tissa
Tot românul plânsu-mi-s-a,
Că nu mai poate străbate
De-atâta străinătate.
Din Hotin şi pân' la mare
Vin muscalii de-a călare,
De la mare la Hotin
Mereu calea ne-o aţin;
Din Boian la Vatra-Dornii
Au umplut omida cornii,
Şi străinul te tot paşte
De nu te mai poţi cunoaşte.
Sus la munte, jos pe vale
Şi-au făcut duşmanii cale,
Din Sătmar pân' în Săcele
Numai vaduri ca acele.
Vai de biet român săracul!
Îndărăt tot dă ca racul,
Nici îi merge, nici se-ndeamnă,
Nici îi este toamna toamnă,
Nici e vară vara lui,
Şi-i străin în ţara lui.

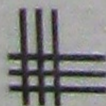
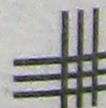
De la Turnu-n Dorohoi
Curg duşmanii în puhoi
Şi s-aşează pe la noi;
Şi cum vin cu drum de fier
Toate cântecele pier,d

Zboară păsările toate
De neagra străinătate;
Numai umbra spinului
La uşa creştinului.
Îşi dezbracă ţara sânul,
Codrul - frate cu românul -
De secure se tot pleacă
Şi izvoarele îi seacă -
Sărac în ţară săracă!

Cine-au îndrăgit străinii,
Mânca-i-ar inima câinii,
Mânca-i-ar casa pustia,
Şi neamul nemernicia!

Ştefane, Măria ta,
Tu la Putna nu mai sta,
Las' arhimandritului
Toată grija schitului,
Lasă grija sfinţilor
În sama părinţilor,
Clopotele să le tragă
Ziua-ntreagă, noaptea-ntreagă,
Doar s-a-ndura Dumnezeu,
Ca să-ţi mântui neamul tău!
Tu te-nalţă din mormânt,
Să te-aud din corn sunând
Şi Moldova adunând.
De-i suna din corn o dată,
Ai s-aduni Moldova toată,
De-i suna de două ori,
Îţi vin codri-n ajutor,
De-i suna a treia oară
Toţi duşmanii or să piară
Din hotară în hotară -
Îndrăgi-i-ar ciorile
Şi spânzurătorile!

***

ION MOȚA ȘI VASILE MARIN
RĂZBOIUL CONTINUĂ

Au trecut 70 de ani de când Spania a fost literalmente devastată de comuniști, iar naționaliștii spanioli au reacționat.

Rușii trimiseseră oficial furnituri de război în cantități considerabile, militari și comisari politici, iar guvernul francez trimisese și el sprijin aviatic pentru "roșii". ***Din 50 de state - printre care și vestitele democrații occidentale, printre care și România! - s-au trimis Brigăzi Internaționale de obediență comunistă care măcelăreau în masă pe spanioli pentru a instaura comunismul.*** În cazul unei victorii comuniste în Peninsula Iberică, Europa s-ar fi găsit ca într-un cleşte: la Răsărit Uniunea Sovietică, iar în Apus o republică sovietică spaniolă (alături de Frontul Popular Francez de factură socialistă).

Iar astăzi statele occidentale vorbesc despre războiul cumplit al acelor ani inversând fără rușine datele problemei: comuniștii au fost "transformați" în "forțe democratice", "progresiste", iar naționaliștii spanioli în "fasciști", "extremiști", expresie a răului absolut; statuile gen. Francisco Franco, eliberatorul Spaniei de comunism, "trebuie" să fie dărâmate, așa cum s-a procedat și cu cele ale mareșalului Ion Antonescu, întrucât ambii sunt vinovați că și-au iubit neamul din care făceau parte, au luat arma în mână și l-au condus în lupta de apărare și afirmare a drepturilor!

La 13 ian. 1937 Ion Moța și Vasile Marin au murit eroic, în luptă, la Majadahonda, iar *ceilalți membri ai echipei au fost asasinați de autoritățile române, doi ani mai târziu, în noaptea de 21/22 sept. 1939*, singurul supraviețuitor fiind preotul Ion Dumitrescu-Borșa (care reușise să se refugieze peste graniță).

Despre acest cumplit război povestesc câteva cărți legionare, scrise de combatanți: *"CEA MAI MARE JERTFĂ LEGIONARĂ"* – ION DUMITRESCU-BORȘA, *"CRUCIFICAȚII"* – BĂNICĂ DOBRE, *"ÎNSEMNĂRI DE PE FRONT"* – NECULAI TOTU; ca și articolele lui ION MOȚA și VASILE MARIN (incluse în cărțile "Cranii de lemn", respectiv "Crez de generație").

Monumentul de la Majadahonda este profanat în <u>fiecare</u> an în preajma datei de 13 ianuarie, adică a comemorării, fiind mâzgălit (cu roșu) cu însemne obscene sau cu secera și ciocanul, fie este înconjurat cu maldăre de gunoaie și dejecții.

După 70 de ani RĂZBOIULCONTINUĂ: acum se poartă cu memoria lor si osemintele lor. Evident, in numele ... democratiei, cum altfel?!

Dar, cum spunea Mota, forta in slujba căreia suntem este invincibila.

Nicoleta Codrin

***

Ca în fiecare an, organizația noastră i-a comemorat pe CEI DOI EROI LEGIONARI căzuți pe câmpul de luptă cu antihristul, și, totodată, n-au fost uitați nici ceilalți camarazi trecuți în veșnicie tot în această lună:

- ultimul comandant legionar contemporan cu noi, medic, poet și pictor IONEL ZEANA, cel care a reînființat Senatul Legionar după 1989 și ne-a făcut legionari (și care din 2003 odihnește în cimitirul din Bucureștii Noi);

- avocat și instructor legionar NELU RUSU, cel de-al doilea șef al Senatului Legionar, de la moartea căruia s-a împlinit un an;

- legionarul avocat și doctor în Economie RADU CONSTANTIN DEMETRESCU, membru al colegiului nostru de redacție, trecut în veșnicie în 2005;

- ing. MIHAI MOȚA, fiul eroului legionar Ion Moța, trecut în veșnicie ca și tatăl său, al cărui notabil urmaș a fost, tot pe data de 13 ianuarie dar în 1992.

L-am comemorat, de asemeni, pe comandantul legionar prof. universitar doctor în Istorie VASILE CRISTESCU, șeful jud. Vlașca și vicepreședintele Partidului *Totul Pentru Țară*, autorul cărților *"Istoria militare a Daciei romane"* și *"Viața economică a Daciei romane"*, asasinat de autorități în ian. 1939.

Evident, printre cei pomeniți a fost și părintele ideologiei naționaliste moderne, MIHAIL EMINESCU.

Ceremonia religioasă a avut loc pe data de 12 ian. 2008, la ora 10, la Biserica Dichiu (str. Icoanei), de lângă sediul nostru.

***

"Moțuri, mofturi și pampoane" de Mihail Polihroniade (continuare din pag. 9)

În locul tunurilor grele am adoptat pampoanele, în locul artileriei de câmp s-au introdus — cu mult succes — eghileții, uniformele multicolore țin locul armei chimice, iar aviației i s-au deschis orizonturi noi, prin aceea că șapca ei a fost adoptată de toate armele.

Cu alte cuvinte, în locul unei reforme a armatei w/i uvai —* prompt, inteligent și conștiincios — o magnifică reformă a uniformelor.

Miniștrii noștri de război au transformat în lozincă mântuitoare marțialul dicton popular: *„Țara piere și baba se piaptănă!"*

Grație admirabilei reforme a uniformelor, armata noastră — armata Plevnei, a Mărăștilor, a Jiului și a Mărășeștilor — a ajuns să aibă aspectul carabinierilor lui Offenbach.

În sunetul vesel al marșurilor lansate de ultimele filme sonore, în uruitul săltăreț al tobelor, defilează pe Calea Victoriei — de două ori pe zi — o superbă colecție de soldați lustruiți, spilcuiți, care mișcă mâinile în tact și ropotesc, cu o marțială gentilețe, din picioare. Frumos!

Iar uniformele ofițerești! Ce lux, ce gust și ce „chic"! Umerii se încovoaie felini sub greutatea dolmanului unguresc azvârlit cochet; eghileții freamătă necontenit pe piepturile artileriștilor, aviatorilor, cavaleriștilor și... comisarilor de poliție; aurul multiplu distribuit dă străzilor noastre un aspect californian, iar pompoanele roșii, albe, verzi se mișcă lin în bătaia vântului.

În secolul în care eleganța militară tinde pretutindeni să copieze tipul britanic, noi inovăm cu pricepere, cu tact și cu un fenomenal simț estetic. Culorile curcubeului s-au împrăștiat darnice pe armia română! Violetul se îmbină armonic cu portocaliul, galbenul deschis se unește cu cenușiul ouălelor de bibilică, verdele cade în plin pe albastru iar roșul se răsfață în lampasuri magistral executate! Frumos! Foarte frumos.

Spre gloria noastră nepieritoare, vom vedea apărând curând comisiuni peruviene, boliviene, mexicane și paraguayeze venite să se inspire de la eleganța noastră irezistibilă. Frăția de sânge dintre noi și surorile latine de peste Ocean va fi încă odată verificată!

Magnifica reformă înfăptuită a transformat armata noastră, care, oricât de oropsită era, constituia totuși o armată în sensul înalt și nobil al cuvântului, în trupe de operetă defilând de două ori pe zi în sunetul marșurilor de operetă.

Lucrătorul necăjit, șomerul flămând, funcționarul oropsit, intelectualul chinuit de grija pâinii, au în fiece clipă impresia că trăiesc într-o feerică viziune cinegrafică, în care evoluează pe muzică de Lehar travesti-uri militare și unde te aștepți ca la fiecare colț de stradă un Maurice Chevalier locotenent victorios să danseze o polcă în trei timpi cu vreo Lia Mara.

Mărturisesc că-mi roșește obrazul de rușine și mi se umple inima de jale ori de câte ori sunt silit să asist la aceste spectacole care azvârlă corozivul acid al ridicolului asupra armatei și a țării.

Și pe când noi ne jucăm de-a soldații în sunet de tromboane și în uruit de tobe, la Nistru se aliniază tăcute regimentele rusești. Sotniile cavaleriei roșii își încarcă pistoalele automate, carele de asalt, se mișcă grele și masive avioanele, fac zboruri de încercare iar în laboratorii, nevinovații iepuri de casă dovedesc prin moarte rapidă eficienta noilor gaze.

Mâine, poimâine sau răspoimâine puhoaiele staliniene vor putea porni de pe malurile Amurului, ale Volgei sau ale Donului ***asupra noastră***, fără ca noi să le putem opune decât lampasuri roșii, pompoane albe și sunet de jamforă săltăreață.

Atunci?

Atunci vom plăti scump satisfacția puerilă de a fi voit să ne jucăm de-a soldații, iar lampasurile vor deveni cu adevărat *roșii*.

RĂZBOIUL NEVĂZUT (II)

(continuare din numărul trecut)

De ce îngăduie Dumnezeu existența diavolilor?

Din iconomie dumnezeiască, diavolul n-a fost trimis în Gheena sortită lui, ci a fost lăsat dezlegat **pentru probarea și cercetarea omului și a voii lui libere.**

Căpetenie a veacului acestuia și stăpânitor al celor văzute a fost la început omul, fiind rânduit la aceasta de Dumnezeu. Pentru că nici focul nu putea ceva asupra lui, nici fiarele nu-l vătămau, nici otrava nu avea efect asupra lui. **Dar odată ce a fost amăgit de diavol, a pierdut harul Duhului Sfânt și stăpân al lumii a devenit diavolul.** Din această cauză, vrăjitorii și fermecătorii devin prin puterea diavolească făcători de minuni diavolești.

Porunca dată de Dumnezeu în Rai, care interzice omului să guste din rodul *pomului cunoașterii binelui și a răului*, nu a fost anulată. Ea îl încearcă mereu pe om, până astăzi. *Mereu este prezent lângă noi diavolul și ne îndeamnă să gustăm din rodul oprit.* El nu încetează să ne ademenească prin cugetări păcătoase și lumești, dezlănțuindu-ne nemăsurat patimile.

Sf. Ioan Gură de Aur ne spune exact **motivele pentru care Dumnezeu îngăduie existența diavolului** și nu-l împiedică să ne atace cu ispitele sale: ***"în primul rând ca să cunoști că te-ai făcut mai puternic decât diavolul, însemnându-te, în numele lui Hristos, cu Crucea dătătoare de viață".***

De ce îngăduie Dumnezeu ca să fim ispitiți? Sf. Apostol Iacob ne spune: *"Nimeni să nu zică atunci când este ispitit: De la Dumnezeu sunt ispitit, pentru că Dumnezeu nu este ispitit de rele și El însuși nu ispitește pe nimeni. Ci fiecare este ispitit când este tras și momit de însăși pofta sa."* (Iacob 1,13-15). **Prin urmare, fiecare este ispitit de către diavol, *dar numai prin propria sa voință.***

Sf. Maxim Mărturisitorul ne lămurește, de asemenea, motivele pentru care Dumnezeu îngăduie să fim ispitiți de diavoli:

Prima pricină este ca acei "care sunt încercați și se luptă, să ajungă să disceamă virtutea de rău". Acest război ne aduce experiență, **ajungând să deosebim binele de vicleșug**, virtutea de păcat.

A doua pricină este că ***"dobândind virtutea prin osteneală și durere, să o avem sigură și nestrămutată"***.

A treia pricină este că "înaintând în virtute, ***să nu ne îngâmfăm***, ci să ne smerim". **Războiul continuu ne obligă să ne smerim continuu și nu ne îngăduie să ne mândrim cu virtuțile noastre.**

A patra pricină este ca ***"după ce am fost ispitiți de păcat, să-l urâm din toată inima"***.

Prin urmare, vom trece adesea de la război la pace, de la durere la bucurie duhovnicească, știind că ***înainte de Înviere este Golgota Crucii.*** Trebuie să ne luptăm cu toate puterile noastre, **bizuindu-ne mai ales pe ajutorul lui Dumnezeu, căci *nu întru mulțimea oștirii este biruința războiului, ci din Cer este putere.***

Treptele păcatului

Dacă la început diavolul seamănă gândul rău, care este cât o furnică, mai târziu, dacă nu-l vom îndepărta prin împotrivire și rugăciune, el va ajunge la puterea leului.

Deci trebuie să cunoaștem care sunt treptele păcatului, de când ne ispitește diavolul până când ne robește desăvârșit, ducându-ne la pierzarea cea veșnică.

Lipsa noastră de atenție în ceea ce privește gândurile necurate este întâia cedare periculoasă în fața diavolilor. Iar acest lucru este puțin cunoscut de cei mai mulți oameni.

1. Prima treaptă a păcatului este aceea în care **creștinul face o faptă bună, dar urmărește un scop rău.** *Dacă facem o faptă bună spre a fi lăudați de oameni, vom pierde plata de la Dumnezeu.*

2. A doua treaptă a păcatului este aceea în care **creștinul nu lucrează desăvârșit fapta bună.** De exemplu: *când cineva se roagă lui Dumnezeu cu mândrie, cu mintea risipită, sau când dă milostenie din lucruri furate.*

3. A treia treaptă a păcatului este **momeala.** Diavolul vine în mintea noastră și ne aduce aminte de viața noastră din tinerețe, ca astfel să deznădăjduim și râvna noastră spre cele sfinte să se ofilească. *Așa l-a ispitit diavolul pe Sf. Antonie cel Mare, reamintindu-i bogăția, datinile și păcatele neamului, iubirea de arginți, iubirea de slavă deșartă, pofta multor feluri de mâncăruri și celelalte desfătări ale tinereții sale.* După aceasta i-a înfățișat asprimea virtuților și osteneala cerută de ea. **Așadar, diavolul speculează toate cele de care are lipsă cineva atunci când se luptă pentru virtutea sa. *Drumul virtuților este greu și aspru, în timp ce drumul păcatelor este ușor și lipsit de obstacole.***

4. A patra treaptă a păcatului: convorbirea noastră cu diavolul, cu **gândurile necurate** care au apărut în inima noastră; în această treaptă a păcatului, diavolul înaintează și mai mult. El ne atacă cu gândurile care ne îndeamnă să săvârșim direct păcatul.

5. A cincea treaptă a păcatului: lupta, care trebuie să înceapă și să continue pe toate treptele.

Sufletul consimte să stea de vorbă cu acel diavol și, cunoscând că acele gânduri îl duc în păcat, începe a se lupta mintea cu ele.

Sf. Macarie Egipteanul spune că **mintea noastră** trebuie să fie războinică și că **are putere să răspundă cu forțe egale atacurilor diavolești. Ea se poate împotrivi gândurilor și poate să le contrazică.** Important este însă ca mintea noastră să lupte. Atunci va veni în ajutor darul Duhului Sfânt și va alunga pe demoni. Pentru că **atunci când Dumnezeu vede că ne luptăm cu gândurile, vine și ne ajută cu harul Său.** Iar acest lucru se întâmplă pentru că ***războiul împotriva gândurilor necurate deschide calea spre sfințenie.***

6. A șasea treaptă a păcatului este **învoiala**, care are loc atunci când sufletul, din iubire de sine și de păcate, cedează gândului celui păcătos, **învoindu-se cu diavolul** și primindu-l în mintea sa. El zice: *"Da, am să fac păcatul"*.

7. A șaptea treaptă a păcatului este **păcatul cu mintea, prin imaginație.** În această treaptă vezi în imaginația ta păcatul. Exemplu: femeia cu care vrei să te desfrânezi, cel care te-a ofensat și cu care vrei să te certi...

8. A opta treaptă a păcatului este **păcatul cu fapta** (furi, lovești, desfrânezi etc.).

Când nu ne luptăm cu putere pe treptele cele mai mici ale păcatului și păcătuim cu mintea de mai multe ori, vom ajunge să păcătuim și cu fapta.

9. A noua treaptă a păcatului este **repetarea păcatului**, prin care se ajunge la obișnuință.

10. A zecea treaptă a păcatului este **deprinderea cu păcatul sau viciul. Omul devine astfel rob al păcatului și al diavolului.** *"Cine face păcatul este de la diavol, pentru că de la început diavolul a păcătuit"* (Ioan 3,8). În această treaptă *păcatul devine a doua fire a omului.*

11. A unsprezecea treaptă a păcatului este **deznădejdea.** Diavolul îl îndepărtează pe om de la nădejdea cea bună către Dumnezeu, *spunându-i că are multe păcate și Dumnezeu nu-l mai iartă.* ***Să nu ne lăsăm amăgiți de diavol, care ne spune să nu părăsim azi păcatele cu care ne-am obișnuit.***

12. A douăsprezecea treaptă a păcatului este **sinuciderea.** Omul, fiind deznădăjduit de toate și luptat de diavoli, își pune capăt vieții. Este cea mai grozavă moarte și pedeapsă sufletească și trupească, omul muncindu-se în vecii vecilor în iad, cu Iuda vânzătorul.

Diavolii ne ispitesc prin răul natural

În pilda Evangheliei cu femeia gârbovă, se arată putința diavolului de a chinui pe oameni cu boli. Iisus Hristos, vorbind despre cei 18 ani de suferință ai femeii, spune că satana a legat-o cu aceasta (Luca 13,11).

Dumnezeu a îngăduit diavolilor să ne ispitească, pentru a încerca credința și evlavia oamenilor. Răul care există în lume este de multe ori o armă redutabilă a diavolilor, prin care încearcă pe oameni. Astfel, diavolul, trimițând cele rele oamenilor: **mâhnirile care ne copleșesc, bolile care ne cercetează, moartea care bate la ușă, nereușitele care ne încearcă, visurile care ne sunt spulberate**; biciul încercărilor ne lovește fără milă.

Iar noi, în fața greutăților vieții și, mai ales, din pricina neliniștii, neputințelor și descurajărilor, **ne pierdem nădejdea și credința. Și pentru aceste lucruri ne certăm cu Dumnezeu, îl hulim, îl ocărâm, îi cerem socoteală.**

Diavolul se bucură de aceste reușite ale lui.

Prin gândurile insuflate demonii ne împing la vrăjmășie cu Dumnezeu și urmăresc să ne îndepărteze de El, ca după aceasta să devenim pradă ușoară pentru ei. Dar puterea lui Dumnezeu este infinit mai mare decât a diavolilor, iar omul care se roagă lui Dumnezeu va putea să scape prin puterea dumnezeiască de orice rău cu care satana încearcă să ne chinuie.

Diavolul ne înșeală prin ghicit, vise, prejudecăți și superstiții

Dumnezeu, cu multa Sa Înțelepciune, a ascuns omului viitorul său. Iar acest lucru l-a făcut pentru a-l feri de o înfricoșată sursă de neliniște și nefericire.

În plus, i-a hărăzit speranța și l-a încredințat de iubitoarea Sa purtare de grijă, cerându-i să se lase în grija Sa, cu încrederea copilului față de Părintele Său.

Însă vrăjmașul diavol, vrând să slăbească și să micșoreze această încredere, speculează cu vicleșug capacitatea sa (ca duh ce este asemenea îngerilor) de a cunoaște anumite lucruri, la care omul nu are acces. Mai ales cele referitoare la viitor.

Să nu uităm că omul este, totuși, mai prejos decât îngerii.

Așadar, diavolii, fără să fie a toate cunoscători, căci atotștiința este o însușire numai a lui Dumnezeu, cunosc totuși unele împrejurări legate de cele ce se vor petrece.

Sf. Antonie cel Mare spune că, de exemplu, diavolii văd cum plouă torențial în Munții Etiopiei și, în același timp, se pot arăta în Egipt, unde prin ghicit și prin vise prevestesc celor creduli umflarea apelor Nilului. Dacă un frate de al tău, aflat într-o localitate îndepărtată, se va porni să vină la tine, diavolii care văd și aud acest lucru se vor arăta în vis ție și îți vor spune aceasta.

Iar când se vor întâmpla de mai multe ori aceste lucruri, te vei încrede în visele și descoperirile tale.

Astfel, diavolii, folosind una din însușirile lor, se prefac că ghicesc și că spun mai înainte ce se va întâmpla după mai multe zile.

Sf. Atanasie cel Mare spune că **diavolii "se prefac că ghicesc", căci în esență ei nu ghicesc nimic**, ci înșeală pe oameni cu falsele lor

previziuni. Pe termen lung, ei se dovedesc mincinoşi, căci mint şi **nu spun nimic adevărat şi sigur.**

Hrana diavolilor este minciuna. Şi chiar atunci când spun adevărul, o fac de nevoie, ca să poată apoi să înşele şi să ne robească şi să ne prindă în cursele lor. ***"De multe ori diavolul ne înşeală, amestecând adevărul cu minciuna"*** (Sf. Didim Alexandrinul). Să luăm pildă pe Mântuitor şi pe Sfinţii Apostoli, care n-au primit cele ce diavolul le-a ghicit. ***Domnul Însuşi i-a respins pe diavoli, cu toate că mărturiseau despre El un adevăr, anume că este Fiul lui Dumnezeu*** (Matei 4,1-11). La fel a făcut si Sf. Apostol Pavel, cu duhul pitonicesc al tinerei din Filipi, care aducea mult câştig stăpânilor ei, ghicind. Ea spunea adevărul când striga despre Sf. Apostol Pavel şi Sila: *"Aceşti oameni sunt slujitorii Dumnezeului celui Preaînalt"* (Fapte 16,17). Sf. Apostol Pavel nu a primit aceste adevăruri, care proveneau de la diavoli. **Astfel ne-a învăţat să nu credem în ghicit şi prevestiri, care sunt lucrări diavoleşti.**

Şi aceasta pentru ca nu cumva în adevărul spus de diavol să fie amestecată şi minciuna sa, şi ca să nu deprindă pe noi să nu dăm niciodată crezare.

Pentru că nu se cuvine ca noi, având dumnezeieştile Scripturi şi libertate de la Mântuitorul, să ne lăsăm înşelaţi de diavoli.

Trebuie să fim foarte atenţi, pentru că mulţi vrăjitori şi ghicitori fac aceste lucrări folosind cuvinte de evlavie şi de rugăciune!

Mântuitorul ne-a învăţat: "Feriţi-vă de proorocii mincinoşi, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori" (Matei 7,15).

Iar Sfinţii Apostoli ne-au învăţat şi ei, la rândul lor: "Nu daţi crezare oricărui duh. Ci cercetaţi duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulţi prooroci mincinoşi au ieşit în lume" (1 Ioan4,l).

Având o astfel de poruncă de la Dumnezeu, trebuie să ne ferim de orice legătură cu cei demonizaţi (astrologi, vrăjitori, magi, "senzitivi", mediumi, contactanţi ai OZN, prezicători, bioenergeticieni, radiestezişti etc.)

Chiar dacă demonul se preface că spune prin ei adevărul, noi, cunoscând scopurile pe care le urmăreşte el, să le respingem, aducându-ne aminte de cuvintele Sfintelor Scripturi: ***"Iar păcătosului i-a zis Dumnezeu: Pentru ce tu istoriseşti dreptăţile Mele?!"*** (Ps. 49,17).

Diavolul înşeală prin erezie şi necredinţă

Credinţa puternică, dreaptă, şi faptele bune, creştine, mântuiesc pe om.

Dimpotrivă, credinţa rătăcită, eretică şi care se sprijină pe născociri omeneşti şi diavoleşti, nu foloseşte şi nu mântuieşte.

Sf. Atanasie cel Mare spune: *"Diavolul, care înurăciunea răutăţilor lui, a născocit ereziile, se foloseşte de cuvintele Sfintelor Scripturi ca de un acoperământ, pentru amăgirea celor naivi, semănând în ele otrava sa sufletească".*

Ca urmare, credinţele eretice şi greşite, care se împotrivesc învăţăturii Bisericii Ortodoxe sunt piedici înfricoşătoare pentru mântuirea sufletelor noastre şi arme puternice ale diavolilor.

Prin necredinţă, diavolul întinde curse mai ales celor învăţaţi, care se încred în ei înşişi. Diavolul se prezintă în faţa lor cu ştiinţa şi filosofia şi le aduce necredinţa. *Oare nu-i vedem pe astfel de oameni lângă noi?!*

"Dumnezeul acestui veac (diavolul) a orbit mintea necredincioşilor, ca să nu le lumineze lumina Sfintei Evanghelii slava lui Hristos" (Sf. Apostol Pavel).

Diavolul ne luptă cu deznădejdea

Să păcătuieşti este cel mai uşor. **Rar şi greu lucru este a te pocăi şi a te mântui. Multe pricini contribuie la aceasta: *nepăsarea, ruşinea, lipsa de interes.* Şi astfel omul rămâne căzut în păcate, departe de mântuirea sa.**

Pocăinţa noastră se sprijină pe nădejdea că Dumnezeu, prin marea Sa milostivire, îşi va deschide cu dragoste braţele Sale, primind pe fiul cel pierdut care se întoarce din ţara păcatului, în casa Tatălui Său.

Lipsit de această nădejde, omul păcătos se simte părăsit de Dumnezeu şi neputincios, renunţând la lupta de a se elibera de păcatele sale, care îl apasă. Iar greutatea păcatelor sale creşte în fiecare zi şi starea sa sufletească se înrăutăţeşte. **Odată cu pierderea nădejdii sale în Dumnezeu, omul îşi pierde şi mântuirea, pentru că rămâne încătuşat păcatului, rob al satanei, care îl conduce la tot lucrul rău,** şi aceasta împotriva bunăvoinţei lui Dumnezeu, care vrea ca toţi oamenii să se mântuiască şi la cunoştinţa Adevărului să vină (1 Tim. 2,4).

Arma deznădejdii este extrem de eficace pentru diavoli, căci deznădejdea va sluji întotdeauna de sfetnic rău omului. Ea îi închide omului calea întoarcerii la Dumnezeu şi îl sileşte să rămână împotmolit în mlaştina păcatelor.

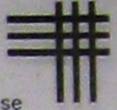
Dar cum lucrează diavolul? El şopteşte la urechea fiecărui om păcătos: *"Iată, tinereţea ţi-ai pierdut-o în păcate, toată viaţa ta ai făcut numai rele, desfrânări, hoţii, minciuni, iubire de arginţi, beţii, ai minţit, ai hulit pe Dumnezeu. Ce nădejde de mântuire ai? Eşti pierdut! Cel puţin mai distrează-te, câte zile mai ai de trăit pe pământ".* Astfel urmăreşte să adâncească pe om si mai mult în păcate, să facă inima noastră locaş al diavolilor şi să ne îndepărteze de Dumnezeu.

Atitudinea noastră trebuie să fie alta. **Ai păcătuit? Trebuie să-ţi pară rău de păcatele săvârşite şi să te ridici şi să te întorci la Dumnezeu.**

Sf. Ioan Gură de Aur zice că "diavolul are cea mai mare bucurie când omul cade în deznădejde, mai multă decât atunci când păcătuieşte".

Sf. Scriptură şi Sfinţii Părinţi ne arată cât de bun şi iubitor de oameni este Dumnezeu, ca să ne dea nădejde şi curaj, să ne ridicăm din robia păcatelor. De fiecare dată când şovăim să ne pocăim şi rămânem în deznădejde, bucurăm pe diavoli şi ne facem robii lor. Trebuie să scăpăm de această cursă a diavolilor (II Tim. 2,26). Să nu ne lăsăm stăpâniţi de deznădejde, căci deznădejdea se naşte din mulţimea păcatelor, din îngreunarea conştiinţei şi din nesuferita mâhnire, sau din mândrie şi din îngâmfare, după cum ne spune Sf. Ioan Scărarul.

Această stare de deznădejde nu este plăcută lui Dumnezeu, iar Sf. Scriptură şi Sfinţii Părinţi ne-o prezintă ca pe o stare sufletească periculoasă. Numai diavolul se bucură de deznădejdea omului. Orice gând de deznădejde este de la cel viclean.

Sf. Ioan Scărarul spune: ***"Nimic nu se compară cu îndurarea lui Dumnezeu.*** *De aceea, cel ce deznădăjduieşte, s-a înjunghiat pe sine".*

Diavolul atacă pe oamenii izolaţi

Oamenii izolaţi, care se sprijină pe ei înşişi, care nu se sfătuiesc cu alţi oameni, sunt cel mai uşor de atacat şi de doborât de diavoli. Întărirea reciprocă a doi sau mai mulţi fraţi este o armă redutabilă împotriva diavolilor. Oamenii uniţi duhovniceşte, care se ajută şi se întăresc reciproc, cad foarte greu în cursele diavolilor. **Vrăjmaşul mântuirii noastre ştie că *"unde sunt doi sau trei adunaţi întru numele Domnului, acolo se află şi Hristos, în mijlocul lor"* (Matei 18,20),** şi de aceea îi urmăreşte pe cei izolaţi, pentru a-i ataca. Deci trebuie să păstrăm în permanenţă legătura duhovnicească cu Hristos, cu Biserica şi cu semenii noştri.

Creştinii, care sunt uniţi duhovniceşte cu Hristos şi cu semenii lor când se roagă împreună, se ajută unii pe alţii şi muncesc împreună, iar harul lui Dumnezeu îi păzeşte de săgeţile diavolilor.

Cele mai multe cazuri de sinucidere sunt semnalate la oamenii care se despart de Biserică şi trăiesc izolaţi.

Să rămânem credincioşi în cele ce am învăţat şi de care suntem încredinţaţi din Sfintele Scripturi şi învăţăturile Sfinţilor Părinţi (11 Tim. 3,14). Pentru că aceste lucruri sunt spre folosul mântuirii noastre şi al dobândirii vieţii celei veşnice.

Oamenii păcătoşi sunt slugile diavolilor

Diavolul este împăratul acestei lumi a păcatelor. El are în această lume slujbaşii săi (Ioan 12,31).

Vrăjmaşul mântuirii noastre se luptă pentru pierderea sufletelor omeneşti şi a avut întotdeauna ucenici, cu voia sau fără voia lor. Astfel de oameni, gata oricând să facă voia diavolului, sunt nenumăraţi, atât tineri, cât şi vârstnici, bărbaţi şi femei.

Iată numai câteva exemple: soţul tiran, aspru, beţiv şi desfrânat, care alungă pacea şi dragostea din familia sa; o femeie ispititoare, care umblă sumar îmbrăcată pe stradă, smintind pe oameni cu păcatul desfrânării; un om de ştiinţă sau de cultură, necredincios sau eretic, care prin scrierile sale, prin cuvintele sale varsă otrava necredinţei şi a ereziilor în sufletele cititorilor; omul bogat, care cu ajutorul banilor corupe conştiinţele; tatăl şi mama, care prin educaţia atee şi imorală pe care o dau copiilor îi conduc pe aceştia în mrejele păcatelor şi spre pierderea sufletelor...

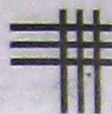
Să luăm aminte la noi înşine, ca nu cumva să ajungem vreodată unelte ale diavolilor, cu voia sau fără voia noastră, şi să contribuim astfel la pierderea sufletelor semenilor noştri. Căci va veni într-o zi clipa în care vom da seama de sufletele care s-au pierdut în iad din pricina noastră.

- după site-ul www.sfaturiortodoxe.ro -

Pagini realizate de Nicolae Badea

Carte legionară celebră

CORNELIU ZELEA CODREANU – "CĂRTICICA ŞEFULUI DE CUIB"

REZUMAT (VII)

(continuare din numărul trecut)

CEREM:

CEREM revizuirea şi confiscarea averilor ***celor care şi-au furat ţara săracă.***

CEREM tragerea la răspundere penală a tuturor oamenilor politici care se vor dovedi că au lucrat în contra ţării, sprijinind afaceri necorecte particulare.

CEREM împiedicarea pe viitor a oamenilor politici care se vor dovedi că au lucrat în contra ţării, sprijinind afaceri necorecte particulare.

CEREM împiedicarea pe viitor a oamenilor politici de a mai face parte din consiliul de administraţie ale diferitelor bănci şi întreprinderi.

CEREM alungarea cetelor de exploatatori nemiloşi care au venit pe pământul acesta să exploateze bogăţiile solului şi munca braţelor noastre.

CEREM declararea teritoriului României ca proprietate inalienabilă şi imprescriptibilă a neamului românesc.

CEREM trimiterea la muncă a tuturor agenţilor electorali.

Dacă în momentul de faţă conducătorii ţării sunt împiedicaţi să ia măsuri întregi din cauza Constituţiei sau a legilor în vigoare, atunci noi suntem de părere să se dizolve Corpurile Legiuitoare, să se facă apel şi să se cheme Adunarea Constituantă, pentru ca poporul să desemneze pe acel care va fi chemat să ia toate măsurile necesare pentru salvarea României.

(din discursul la Mesajul Regal rostit de Căpitan în Parlamentul Ţării, dec. 1931)

UN NOU REGIM POLITIC

Un regim politic trebuie să corespundă următoarelor cerinţe, în ordinea urgenţei:

1) **Să desfiinţeze aceste discuţii sterile şi scump plătite ale parlamentarismului** democratic din care n-a ieşit niciodată lumină şi din care, mai ales, nu poate ieşi hotărârea eroică de a face faţă primejdiei în ceasurile grele de acum.

2) Să se înlocuiască prin comandă, care să adune într-un singur mănunchi toate energiile disparate ale neamului, încleştate astăzi în luptă fratricidă, să le disciplineze, **să le refacă moralul pierdut, să le insufle credinţa în destinului neamului nostru românesc şi să le conducă pe căile acestui destin.**

3) **Să declare război mizeriei şi sărăciei generale** îndemnând la muncă şi cumpătare pe cei buni, trimiţând cu forţa la muncă toate elementele *parazitare*, care joacă în stat rolul trântorilor din stup, pe toţi leneşii care păzesc mesele cafenelelor de dimineaţa până seara, pe toţi plictisiţii care se plimbă pe străzi, pe toţi agenţii electorali de la primării, prefecturi, ministere, în fine, ideologii democraţi doritori de a ţine discursuri ieftine.

4) Să desfiinţeze tot ce este parazitism pe trupul istovit al ţării, să răscolească, **să organizeze şi să stimuleze toate energiile creatoare ale neamului.**

5) **Să stârpească necinstea** şi, confiscând averile celor vinovaţi, **să aducă înapoi**, până la ultima centimă, **în vistieria statului, banii furaţi.**

6) **Să treacă în fruntea marii gloate sărace şi la bine şi la rău, să mănânce aceeaşi pâine neagră** şi aceeaşi masă săracă pe care o mănâncă muncitorul sărac. *Căci în aceste timpuri grele, mizeria morală, inegalitatea de tratament răneşte mai mult decât mizeria materială.* Unii trăiesc în lux, cu şampanie şi icre negre şi alţii n-au nici măcar mămăligă, sub regimul democraţiei celei iubitoare de popor.

7) **Să facă dreptate românului în propria sa ţară.** Să-i vindece rănile adânci. Să îndrepte nedreptăţile seculare pe care el le-a suferit în timpul lungilor stăpâniri străine.

8) **Să apere România de pericolul pe care îl prezintă invazia mereu crescândă a evreilor.**

9) *Să pună punct existenţei falimentare a statului democratic întemeiat pe ideologia perimată a Revoluţiei Franceze.*

Să producă acel *act epocal de curaj reformator, care să arunce complet şi definitiv sistemul de false abstracţiuni al filosofiei politice a acestei revoluţii.* O mare epocă istorică apune şi în locul ei e ceasul să punem temeliile unei epoci noi. **O epocă de întoarcere la realităţile naţionale**, dând naţiunii înţelesul ei real de societate naturală, a unor indivizi de aceeaşi rasă, ***iar nu în sensul naţionalităţii juridice a cetăţeanului, care permite transformarea automată în români a maselor de străini năvăliţi la noi pentru a ne cuceri şi oprima.***

10) Să înalţe din temelii statul nou etnic naţional întemeiat pe primatul culturii naţionale, pe primatul familiei şi pe primatul corporaţiilor muncitoare.

(din declaraţia la Mesajul Regal rostită de Căpitan în Parlamentul Ţării, nov. 1933)

PROGRAMUL ŞI SUFLETUL

M-am ferit să desfăşor un program complet. **Liniile mari sunt trasate şi cunoscute** (natural, cu riscul de-a le vedea furate).

Programele se bazează pe realităţile naţionale şi dacă sunt realităţi care rămân, sunt foarte multe acelea care se schimbă de la o zi la alta.

Un program nu poate fi o combinaţie de teorii adunate de prin nori. El trebuie să se bazeze pe realităţile care dor, ale neamului nostru românesc.

Căutaţi programe?

Ele se află pe toate buzele mulţimii.

Mai bine aţi căuta oameni. Căci **într-o noapte oricine poate face un program, şi nu de ele se simte nevoie în ţară.** ***Ci de oameni şi de voinţe cari să le îndeplinească.***

Sunt mişcări care nu au nici un program; ele trăiesc din speculerea diferitelor probleme care apar în viaţă. De exemplu: camăta. O devorează pe aceasta şi apoi mor. Dacă nu le apare înainte o altă pradă.

Sunt altele care au un program.

Sunt altele care au **mai mult decât un program, au o doctrină, au o religie.** Este ceva de ordin superior sufletesc, care adună în chip misterios miile de **oameni hotărâţi să-şi creeze o altă soartă.**

Dacă omul de program sau de doctrină îşi slujeşte cu oarecare interes programul, **legionarii sunt oamenii unei mari credinţe pentru care oricând stau gata să se jertfească.** Pe această credinţă ei vor sluji până la capăt.

Oricât de frumos şi de complet ar părea programul lupiştilor, ţărăniştilor, liberalilor, puteţi fi asiguraţi că nici un lupist nu este gata să moară pentru programul lupist, nici un georgist pentru al lor şi aşa mai departe. De aceea eu pun mai mult temei pe oamenii adunaţi la baza marilor credinţi, care nu te vor lăsa până la moarte.

Strigaţi în toate părţile că răul, mizeria, ruina, ne vin de la suflet.

Sufletul este punctul cardinal asupra căruia trebuie să se lucreze în momentul de faţă. ***Sufletul individului şi sufletul mulţimii.***

O minciună sunt toate programele noi şi sistemele sociale fastuos etalate poporului, dacă în umbra lor rânjeşte acelaşi suflet de tâlhari, aceeaşi lipsă de conştiinţă întru îndeplinirea datoriei, acelaşi duh de trădare faţă de tot ce-i românesc, acelaşi desfrâu, aceeaşi faptă de risipă şi de lux.

Chemaţi sufletul neamului la o viaţă nouă. Nu căutaţi succesele electorale dacă ele nu înseamnă în acelaşi timp biruinţa forţelor organizate ale sufletului înnoit.

Programele, cum adică?

Credeţi că noi nu putem seca mlaştini? Nu putem capta energiile din munţi şi electrifica ţara? Nu putem înălţa oraşe româneşti? Nu putem face ca lanurile noastre să producă împătrit? Nu putem pe pământul nostru bogat asigura pâinea fiecărui român?

Nu putem face legi care să asigure o bună funcţionare a unui mecanism de stat apropiat timpului şi specificului nostru naţional?

Nu putem face planuri quinquenale?

Noi nu vom putea ridica aici în creştetul Carpaţilor o patrie care să strălucească ca un far în mijlocul Europei, şi care să fie expresia geniului nostru românesc?

Putem.

Dar mare greşeală a multor oameni politici a fost aceea de a-şi fi etalat programele în amănunte mai înainte de a fi puşi în situaţia de a le realiza.

Avem şi noi programe în buzunar. Ele se studiază necontenit, dar se păstrează pentru timpul lor.

Vă întreabă lumea ce veţi face? Spuneţi-i că *oamenii năzdrăvani pot să facă multe.*

Deocamdată, programul nostru este:

1) *Să realizăm forţa;*

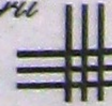
2) Să manevrăm acea forţă astfel ca să învingă toate forţele adverse.

3) Şi apoi să aplicăm măsurile programatice propriu-zise.

În orice caz, amănuntele, fie tactice, fie programatice, fac parte din secretul de operaţiuni al forţelor de luptă.

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Cuibul "Vestitorii"

(continuare din pag. 4)

SUCEVIȚA

De la Mănăstirea Moldovița o șosea ce șerpuiește printre păduri, cu frumuseți naturale ce nu

pot fi descrise, te duce la altă mănăstire, SUCEVIȚA, aflată la 16 km de Rădăuți.

Aceasta se află amplasată în mijlocul unui încântător peisaj de munte, dominată de înălțimile Dealul Rău (828m), Dealul Holm (875m) și Poiana Crucii (1091m). **Este ctitoria lui Ieremia Movilă, devenit domnitor între 1595-1606, și a fratelui său, mitropolitul Gheorghe Movilă,** fiind construită între anii 1582-1584.

Dintre mănăstirile întărite cu ziduri de apărare,

SUCEVIȚA este cea mai bine păstrată.

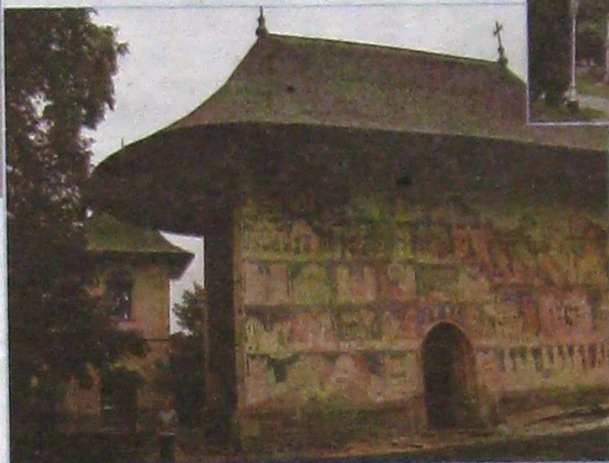
Incinta este aproape pătrată, zidurile, din piatră brută, au grosimea de 3 m și înălțimea de 6 m, fiind sprijinite de contraforturi prevăzute sus cu metereze, iar în interior cu drumuri de strajă, altădată acoperite.

De mare valoare artistică este zugrăveala, atât cea interioară cât și cea din exterior. În SUCEVIȚA pictura murală a Moldovei atinge noi culmi de artă, meșterul zugrav urmărind să cuprindă toate figurile biblice în imagini de dimensiuni mici. Marele număr de imagini impresionează, alcătuind podoaba bisericii. Unele compoziții din partea exterioară sunt remarcabile: "Scara cerurilor" și "Arborele lui Ieseu", care este compoziția centrală de pe peretele sudic. **În interior, în naos, imaginile din ciclul "Genezei" sunt, după părerile specialiștilor, chiar cele mai izbutite din întreaga pictură moldovenească.** Tot în naos, pe peretele de vest, se remarcă scenele "Arginții lui Iuda" și "Iisus în fața lui Pilat". Personajele au viață, figurile au gesturi și expresii naturale. Peisajele, cu pajiști pe care se observă exemplare din flora locală (garofițe, maci etc.) denotă că meșterul acestei opere de artă a fost moldovean. Ctitorul Ieremia Movilă și fratele său Gheorghe Movilă sunt pictați pe peretele din vest, cel de-al doilea în vestmânt de episcop, iar în genunchi se mai află episcopul Teodosie Barbovski.

În gropniță se află mormintele celor doi, cu lespezi funerare lucrate măiestrit. În arhondaricul mănăstirii se află muzeul în care se păstrează o colecție de obiecte religioase lucrate cu artă (cruci, iconițe, iconițe de fildeș, tăvi), precum și cărți vechi și rare, prinse în legături aurite și împodobite cu miniaturi fine. De o valoare artistică rară sun broderiile scumpe, cu fir de aur și perle.

ARBORE

O altă mănăstire cu faimă mondială este cea din comuna ARBORE, aflată la 16 km de Rădăuți. **Ea a fost construită în 1502, în vremea lui Ștefan cel**

Mare, de către LUCA ARBORE, sfetnicul domnitorului.

Biserica se impune atenției prin pictura în fresce, de însemnată valoare artistică, ce împodobesc atât interiorul cât și exteriorul. Pictura exterioară este cea mai izbutită din tot ce s-a realizat în epoca lui Ștefan cel Mare și Petru Rareș ca succesiune de imagini mici. În biserică se află două tablouri votive, într-unul Luca Arbore aparând înconjurat de cinci copii, iar în altul, pictat la terminarea construcției bisericii, tot el, alături de soție și doi copii. De aceeași valoare artistică este și mormântul ctitorului, din pronaos, unul dintre cele mai interesante monumente funerare de factură gotică.

BOGDANA

Orașul RĂDĂUȚI are câteva obiective turistice, printre care *Catedrala*, **construită cu aportul**

semnificativ al legionarilor și al prof. universitar sociolog Traian Brăileanu, membru al Senatului Legionar, precum și un modern dar impresionant **monument al lui BOGDAN I (1359-1365), primul voievod al Moldovei,** dar, de departe, cel mai de preț este Biserica "SF. NICOLAE", zidită în vremea lui BOGDAN I, care a fost înmormântat aici. Ea este cunoscută și sub numele **"BISERICA LUI BOGDAN VODĂ" sau "BOGDANA".**

De plan dreptunghiular, cu ziduri masive, groase de 1,40 m, sprijinite pe contraforturi și cu ferestre mici, biserica are o personalitate distinctă.

Ea a fost **restaurată de Alexandru Lăpușneanu**, care i-a adăugat în față pridvorul închis și a înlocuit chenarele unor ferestre cu altele noi, de factură gotică.

Biserica reprezintă o sinteză a elementelor romanice, bizantine și gotice și

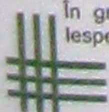

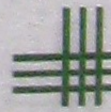
este cea mai veche necropolă domnească din Moldova, aici aflându-se mormintele lui Bogdan I (1359-1365), Lațcu (1365-1374), Roman I (1392-1394), Ștefan I (1394-1399) ș.a. Tabloul votiv de pe

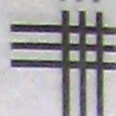

peretele apusean al navei îl reprezintă pe Ștefan cel Mare înconjurat de familia sa.

(continuare în numărul viitor)

GÂNDITORII UMANITĂŢII

Am auzit de nenumărate ori următorul cretinism ridicat la rang de stereotip manelist: „Toată lumea ascultă manele, doar că unii nu recunosc asta".

Şi, sincer, nu am înţeles niciodată de unde lătrătorii tuciurii cu impresia de cântăreţi, au atâta siguranţă şi încredere că propriile „capodopere" de mahala cu puternice influenţe ţigăneşti, ar putea fermeca auzul oricui.

O muzică modificată genetic ce nu este nici muzică populară (capitol la care am putea da zeci de exemple autentice), **nici muzică lăutărească** (de exemplu, cea a lui Alexandru Cercel sau a fraţilor Gore), **nici muzică de petrecere** (cum e cazul lui Gică Petrescu - care avea, printre altele, şi studii făcute la Paris), **făcând de râs, în final, toate cele trei genuri enumerate.**

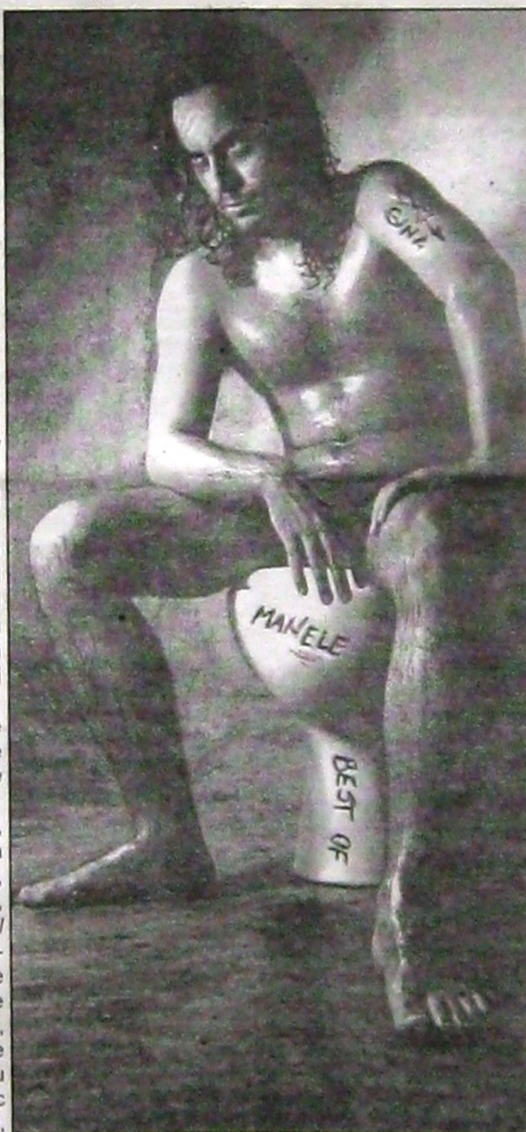

Ascultătorii ferventi ai acestei anomalii muzicale ce zgârie timpanul oricărui om de bun simţ, sunt exclusiv ţiganii, elementele periferice ale oraşelor sau localităţilor rurale, şi care constituie, totodată (din nefericire!) **noua clasă de parveniţi agramaţi şi bogaţi sub care geme România în momentul de faţă.**

Dar, vai, în ce eroare sunt, şi cât de mult mă înşel!

Ascultând "*pesa de pesă*", intitulată "*Trei luni de senzaţii*", a lui Florin Peşte, am început să descopăr profunzimea acestor adevăraţi gânditori ai umanităţii, neînţeleşi decât de iniţiaţii în Shambala manelistă.

Haideţi să analizăm puţin "capdopera" (citându-1 pe Nicolae Bălcescu) lui Peşte (prăjit).

Încă din primele versuri ale acestei nestemate a muzicii româneşti ("*Trei luni de senzaţii*"), autorul plasează acţiunea într-un mediu feeric: „*Ce miracol şi ce vrajă: / Stau cu gagica pe plajă*".

Prin folosirea cuvintelor "miracol" şi "vrajă", poetul ne trimite într-o lume magică, interzisă muritorilor de rând. Efectul este completat de plasarea celor doi protagonişti pe plajă, trimiterea fiind directă la infinitul mării care sugerează şi iubirea nesfârşită, dar şi eternitatea. Nisipul ne duce cu gândul la scurgerea timpului, autorul reuşind astfel să îmbine prin folosirea unui singur cuvânt, atât nemărginirea, cât şi perenul.

În următoarele versuri poetul reuşeşte să împace relativa bipolaritate a celor două principii enunţate anterior: "*Am chef de distracţie, / Trei luni de senzaţie*".

Conştient de clipa fermecată pe care o trăieşte, autorul îşi avertizează ascultătorul că iubirea nesfârşită, dragostea profundă, infinitul, ard intens, asemeni razelor însorite ale unei zile de vară, comprimându-se în trei luni de senzaţie. *Necuprinsul este astfel încadrat în limite foarte bine delimitate* - trei luni - iar profunzimea sentimentelor umane îmbracă forma *senzaţiilor*. Iubirea magică nu are suişuri sau coborâşuri. Aşa cum spune şi poetul, cuvintele de ordine în cazul unei asemenea idile onirice sunt cheful şi distracţia alături de *gagiu* sau de *gagică*. Folosirea cuvintelor nu este deloc întâmplătoare. Elementele de argou (gagiul, gagica), vin să sugereze faptul că cel care vorbeşte este un om asemeni nouă)?!), ce însă şi-a pus talanţii în valoare, reuşind să pătrundă într-o lume de vis.

A doua strofă a cântecului descrie opulenţa de care se bucură eroul: „*Dau o cheie la merţan / Ş-am plecat pe litoral, / Mi-am pus plinul de benzină / Şi în dreapta o blondină*".

La început ne sunt furnizate mici detalii tehnice despre superfiabilitatea maşinii („dau o cheie"), sugerându-ni-se şi *rapiditatea, hotărârea, îndârjirea acţiunii* ce se petrece în secvenţe aiuritoare. „*Merţan*" *face trimitere la stilul de viaţă al marilor padişahl*. Intercalarea expresiei "*plinul de benzină*" nu este nici ea aleatorie. Ea ilustrează verticalitatea convingerilor personajului principal. *El nu operează cu jumătăţi de măsură.* "*Totul sau nimic*" este deviza după care se conduce. *Proprietarul merţanului pare a fi un om extrem, extrem de muncitor care, din acest motiv, nu duce lipsă de bani pentru a-şi umple rezervorul maşinii, el nefiind influenţat nici de războiul petrolului din Irak, nici de creşterea preţului la combustibil, nici de inflaţia din ţara noastră.* Noţiunea "plin" are totodată şi un sens metaforic. Ea reliefează maturitatea dragostei dintre cei doi, indivizi care tind spre perfecţiune. Acest lucru este confirmat şi de termenii prin care este descrisă marea iubire a personajului nostru. Ea este o "*blondină*", simbol al frumuseţii *dar şi al agerimii minţii*, aşezată la dreapta bărbatului pentru a fi la îndemână în caz de *Doamne fereşte*.

Afirmaţia este întărită în versul al doilea din cea de-a treia strofa: „*Am merţanul de mult timp / Şi o blondă prototip: /E a mea, numai a mea / Şi-mi petrec vara cu ea*".

Hiperbola „blondină *prototip*" descrie în profunzime calităţile greu de egalat ale iubitei, ea fiind o fiinţă *unică*. Prin folosirea unui termen tehnic - "prototip" - pentru a descrie fiinţa pasiunii sale, autorul ne reaminteşte că dragostea lui este asemeni ţinuturilor exotice, fascinante dar încă neexplorate în profunzime, afirmaţia fiind reliefată şi de plasarea poveştii în anotimpul de vară, atunci când hormonii o iau razna. Acestă titulatură minunată şi *foarte potrivită pentru a descrie o persoană dragă - „prototip"* - ne indică faptul că *personajul nostru poate fi de formaţie inginer. Câştigă bine* şi de aici şi posibilitatea „plinului de benzină".

Totuşi, unii critici literari răutăcioşi au ajuns la concluzia că "blonda prototip" ar putea fi o păpuşă gonflabilă de ultimă generaţie, foarte mecanizată şi dotată cu toate accesoriile folositoare unui om serios cu merţan, păpuşă capabilă de a emite probabil interjecţii mirobolante prin care poate comunica cu iubitul său.

Iubirea bărbatului este atât de mistuitoare încât capătă şi forma unei gelozii ce poate deveni periculoasă în viitor: "Ea mea, numai a mea", când, după o eventuală oficializare a relaţiei lor, o scatoalcă scăpată în dinţii "prototipului" se va putea produce oricând datorită acestui sentiment de gelozie.

Aceeaşi critici literari răutăcioşi susţin că *senzaţia puternică de posesie asupra iubitei este dată de bonul fiscal aflat în buzunarul eroului nostru* de când a ieşit cu blondina la sub braţ din sex-shop-ul unde îi căzuse cu tronc.

Ultima strofă descrie actul de iubire dintre cei doi. În primele două versuri ne este prezentată atmosfera ce domneşte între îndrăgostiţi: „*Marea Neagră e călduţă, / Blonda-i sexy şi finuţă*".

Iubirea se consumă în apa caldă a mării. Cristalinul apei descrie sentimentele celor doi, iar temperatura *călduţă* descrie relaţia *toridă* dintre ei.

Dragostea dintre cei doi este imună la scurgerea timpului. "*Ziua stau cu ea la soare, / Noaptea o scot la plimbare*".

În aceste stihuri subiectul fiind eliptic, se presupune totuşi că "*a sta cu ea la soare*" face referire la " prototip" *şi nu la altceva*. După ce ziua perpeleşte "prototipul" ca pe un şniţel în tigaie, noaptea o zvântă cu o plimbare profund răcoritoare.

Succesiunea rapidă zi - noapte nu poate perturba trăirile profunde ale tinerilor îndrăgostiţi, dar autorul lasă o portiţă de ieşire din această idilă aproape perfectă. Folosirea substantivului "noaptea" din ultimul vers, avertizează ascultătorul că totul poate fi perfectibil, chiar şi iubirea, iar dacă peste dragostea dintre cei doi s-ar lăsa întunericul, eroul va trece şi peste acest obstacol. Este vorba doar de trei luni de distracţie, nu?

Ce kaşto, mânca-v-aş talentul vostru de culturalişti!

Andrei Haiducu

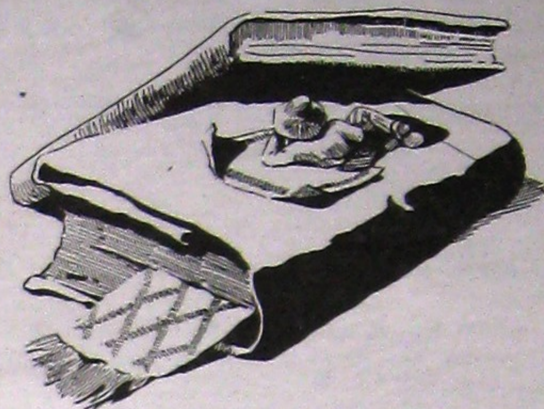

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEŞTI

- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei revistei. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII DECEMBRIE: *"Evenimentele din 21/23 se pot caracteriza ca rebeliune (legionară) sau ca lovitură de stat a gen. Antonescu?"* a fost dat de Laurenţiu Mitoc din Călăraşi, 34 de ani, care a câştigat cartea *"Pentru ce a fost asasinat Corneliu Zelea Codreanu"* de Şerban Milcoveanu.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Dictatorul României, Carol al II-lea, a abdicat la 6 sept. 1940 în favoarea fiului său, Mihai, dar l-a investit pe gen. Ion Antonescu cu puteri discreţionare: conducător al Statului.

Gen. Antonescu, întrucât nu a vrut să conducă ţara cu Armata, întrucât liberalii şi ţărăniştii au refuzat să formeze guvernul, şi întrucât Horia Sima a oferit colaborarea cu Mişcarea Legionară, i-a ASOCIAT pe legionari la guvernare.

NOTA BENE: Legionarii au deţinut patru ministere sociale (al Muncii, al Populaţiei Colonizate – care se ocupa de refugiaţii din teritoriile cedate, al Sănătăţii şi al Educaţiei), plus Ministerul de Externe şi cel de Interne, în acesta din urmă intrând prefecturile. H. Sima deţinea funcţia de vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, deci era "omul nr. 2" în Stat, "mâna dreaptă" a lui Antonescu.

De subliniat că Mişcarea Legionară îi jurase credinţă NECONDIŢIONATĂ şi NELIMITATĂ gen. Antonescu, şi abia după aceea se întocmise Decretul de constituire a Statului Naţional-Legionar: "*Mişcarea Legionară răspunde cu toată însufleţirea şi toată bucuria la chemarea Generalului Antonescu, fiind gata să-l urmeze în orice împrejurare şi să se identifice cu fiinţa noului Stat*".

Decretul de constituire a Statului Naţional-Legionar cuprindea 5 puncte şi suna astfel:

"1. Statul Român devine Stat Naţional-Legionar.

2. Mişcarea Legionară este singura mişcare recunoscută în noul Stat, având ca ţel ridicarea morală şi materială a poporului român şi dezvoltarea puterilor lui creatoare.

3. Domnul General Ion Antonescu este Conducătorul Statului Naţional-Legionar şi Şeful Regimului Legionar.

4. Domnul Horia Sima este Comandantul Mişcării Legionare.

5. Cu începere de la data acestui Înalt Decret, orice luptă între fraţi încetează.

Dat în Bucureşti, la 14 Septembrie 1940".

AŞA CUM SE OBSERVĂ, NICĂIERI NU SE PRECIZEAZĂ CĂ LEGIONARII TREBUIE SĂ DEŢINĂ ANUMITE MINISTERE (NU EXISTA O ÎMPĂRŢIRE SCRISĂ).

În plus, GEN. ANTONESCU ÎI SUPERVIZA, EL FĂCÂND NUMIRILE ÎN FUNCŢII (ŞI AVÂND DREPTUL LEGAL DE DESTITUIRE).

Mai mult: **gen. Antonescu era şeful regimului** naţional-legionar, deci **supervizorul lui Sima pe linie politică.**

Toate numirile, deciziile şi legile adoptate, chiar în cadrul ministerelor deţinute de legionari, depindeau exclusiv de I. Antonescu: "*Nu existau două comenzi în Stat. Generalul conducea singur Statul. El dispunea de puterea legislativă şi tot el făcea orice numire.*" (H. Sima – "Era libertăţii", vol. I)

DECI, când gen. Antonescu l-a destituit pe ministrul de Interne (legionar), pe 19 ian. 1941 (ca urmare a neregulilor, abuzurilor şi ilegalităţilor petrecute în cadrul acestui minister, "bomboana pe colivă" fiind asasinarea şefului transporturilor Misiunii Militare Germane din România, maiorul Doring, de către un cetăţean grec, agent al Aliaţilor), **era în dreptul său consfinţit de legile de atunci ale ţării.**

La cererea lui Sima legionarii au manifestat paşnic şi ordonat, cerând re-numirea în funcţie a ministrului de Interne.

Evident că gen. Antonescu nu a fost de acord să revină asupra destituirii şi, în plus, **întrucât prefecturile erau în subordinea Ministerului de interne, în mod absolut firesc şi logic,** peste două zile (21 ian. 1941) **au fost destituiţi şi prefecţii** (care erau tot legionari). **De aici au început problemele:** întrucât gen. Antonescu se aştepta ca legionarii să opună rezistenţă, prefecţii fuseseră convocaţi cu o zi înainte în Capitală, pentru "consfătuiri". La prefecturi au venit cadre superioare ale Armatei, care au cerut subprefecţilor să le predea instituţiile, fără însă a avea ordin scris.

Unii prefecţi sau subprefecţi – majoritatea celor din provincie – au predat prefecturile, alţii au rămas în instituţie alături de reprezentantul Armatei, în bună înţelegere, până la clarificarea situaţiei. Alţii însă – cei din Capitală – au refuzat şi s-au baricadat înăuntru, aducând şi întăriri.

Ceea ce s-a întâmplat mai departe se cunoaşte şi nu face parte din răspunsul la întrebarea concursului.

DECI NU SE POATE VORBI DESPRE O LOVITURĂ DE STAT A GEN. ANTONESCU ÎMPOTRIVA MIŞCĂRII, **întrucât el deţinea puterea absolută, având dreptul LEGAL de a numi şi destitui miniştrii!**

De asemenea, NU SE POATE VORBI NICI DESPRE O REBELIUNE LEGIONARĂ; *este adevărat că UNII legionari nu s-au supus hotărârii şefului statului naţional-legionar, dar la data respectivă NU EXISTA O HOTĂRÂRE SCRISĂ A ŞEFULUI STATULUI.*

DE ACEEA, corect din punct de vedere atât istoric, cât şi juridic, este a se vorbi despre EVENIMENTELE SÂNGEROASE DIN 21 – 23 IAN. 1941, **iar nu despre lovitura de stat a gen. Antonescu împotriva Mişcării, şi nici despre rebeliunea legionară.** De altfel, aşa au decis şi majoritatea istoricilor.

Ar mai fi de notat şi faptul că H. Sima, omul nr. 2 în Stat, vicepreşedintele Consiliului de Miniştri, şi, în acelaşi timp, şeful Mişcării Legionare, a dispărut fără urmă, **ascunzându-se, odată cu destituirea ministrului de Interne, deşi el personal nu fusese destituit!! *Antonescu dispusese înlocuirea DOAR a ministrului de Interne.***

România era în continuare stat naţional-legionar, iar Horia Sima, vicepreşedintele Consiliului de Miniştri, adică al doilea om în guvern, se afla în exerciţiul funcţiunii.

Erau în funcţiune, în continuare, miniştrii legionari de la ministerele atribuite de la început Mişcării (mai puţin ministrul de Interne).

Atunci de ce a fugit şi s-a ascuns H. Sima? Inexplicabil.

Explicabil însă, poate, doar prin lipsa de realism şi de simt politic, prin incapacitatea de a conduce, de fapt, Miscarea, si prin laşitate – "La plăcinte, înainte; la război, înapoi!", adică el înţelegea să fie în frunte doar în vremuri bune, iar în vremuri grele să se descurce legionarii cum or şti, că el nu era dispus să-şi asume riscuri. Altă explicaţie de bun simţ elementar este că Sima presupunea că legionarii vor protesta, că Armata va riposta, şi din această luptă – fratricidă! – Mişcarea va ieşi învingătoare, iar el, fără a putea fi acuzat de implicarea în evenimente, ar fi devenit nr. 1 în guvern, în locul gen. Antonescu. (*Noi dispuneam de suficiente forţe ca să ne înfruntăm cu Antonescu*" – H. Sima – "Era libertăţii", vol. II).

Sima încearcă în memoriile sale ("Era libertăţii", vol. II) să explice gestul său prin faptul că şi-ar fi dat seama că urma şi destituirea sa. Evident însă că *această temere a fost iluzorie.* Dar acceptând că ar fi fost aşa, *fuga şi ascunderea oricum nu puteau să împiedice destituirea sa!*

El mai completează că ar fi urmat, după destituire, şi arestarea sa. Întrebarea este însă: *DE CE SĂ FI FOST ARESTAT, AŞA, HODORONC-TRONC, ŞI ÎNCĂ ÎNAINTE DE A FI FOST DESTITUIT?!*

Deci singurele explicaţii pentru gestul vicepreşedintelui Consiliului de Miniştri sunt doar cele de mai sus (laşitatea şi setea de putere nelimitată).

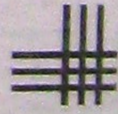
Şi tot conform principiilor legionare, şeful trebuie să fie în frunte mai ales în ceasuri grele (cum au fost cele din ian. 1941), deci H. Sima, în calitate de şef, trebuia să ia o decizie pe loc şi să comande legionarilor ori supunere, ori rezistenţă (notă: ar fi trebuit să comande supunere); nefăcând acest lucru decât când era prea târziu şi faptele consumate, şi doar atunci când A FOST OBLIGAT de către nemţi (care au pus mâna pe el), s-a descalificat singur ca şef al Mişcării. Nemaivorbind despre faptul că şi-a dovedit astfel incompetenţa, nu numai laşitatea.

Ori, conform principiilor legionare, legionarul acţionează din proprie iniţiativă atunci când nu primeşte ordin de la şef, deci legionarii nu pot fi acuzaţi că s-au descurcat fiecare cum a crezut de cuviinţă.

Deci răspunderea acelor nefericite evenimente din viaţa Mişcării, conform normelor legionare, aparţine şefului, H. Sima, care TREBUIA şi nu a vrut (sau nu a putut, nu mai contează) să aplaneze conflictul ivit cu şeful statului, ba încă "a turnat benzină pe foc" atunci când vechi senatori legionari, printre care şi gen. Const. Dona, au încercat să calmeze lucrurile, iar Sima a pretins, din ascunzătoare, nici mai mult nici mai puţin decât să preia el funcţia lui Antonescu, de preşedinte al Consiliului de Miniştri, adică se schimbe ordinea constituţională, întrucât *în Actul de constituire a Statului naţional-legionar de la 14 sept. 1940 era prevăzută expres, prin Decret regal, persoana gen. Antonescu ca şef al statului!*

ÎNTREBAREA LUNII IANUARIE: Din ce se întreţine Mişcarea Legionară?

PREMIU: "Cartea Căpitanilor" – Ernest Bernea.

Poşta Redacţiei

Revista se difuzează la chioşcurile **RODIPET** din BUCUREŞTI, şi din toate reşedinţele de judeţ ale ţării (precum şi în alte localităţi).

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICOLAE BADEA (secretar redacţie)
STR: VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37, SECT. 3, BUCUREŞTI, **Tel.: (021) 322 3832**

ABONAMENTE PENTRU ANUL 2008:

- pentru **Bucureşti şi provincie:** 40 RON (400.000 lei vechi) / an;
- pentru **Europa:** 50 RON (500.000 lei vechi) / an;
- pentru **America, Australia, Canada:** 100 RON (1 milion lei vechi) / an.

În aceste preţuri sunt incluse: *costul revistei, contravaloarea taxei poştale, plicurile etc.*

Pentru orice informaţie în legătură cu abonamentul puteţi lua legătura cu secretarul de redacţie (adresa de abonamente de mai sus).

Virginia Cliveţ – Botoşani: Din scrisoarea dvs. reiese că treceţi destul de des Prutul pentru a merge la rudele şi prietenii dvs. din Republica Moldova. Lucrurile nu se prezintă aşa de roz, cum afirmaţi dvs., cu Biserica Ortodoxă Română, dependentă de Mitropolia Română. Din contră: 1281 de biserici sunt aferente Mitropoliei Moldovei - dependentă de Patriarhia Rusiei - şi doar 309 sunt subordonate Mitropoliei României. Cred că sunteţi indusă în eroare de faptul că biserica din comuna în care vă duceţi este subordonată Mitropoliei Române şi de aici generalizarea dvs. complet eronată. În aug. 2007 activau în teritoriile româneşti de peste Prut 23 de culte religioase (!), pe primul loc aflându-se Biserica Evanghelică Baptistă cu 273 unităţi, Martorii lui Iehova - 162 de unităţi, Adventiştii - 151, Cultul Penticostal - 40, Episcopia Romano-Catolică - 33, Cultul Harismatic (n. n.. !!?) - 19, Ortodoxia Rusă de rit vechi – 15; alte 15 culte au sub 11 unităţi.

Despina Pascal – Cluj, studentă la Facultatea de Istorie: Iată detaliile cerute de dvs. în legătură cu profesorii Cătuneanu şi Şumuleanu, naţionalişti români de la începutul anilor 20 din secolul trecut. Ion Cătuneanu (1883-1937) a fost dr. în Drept, prof. universitar din 1924 la Catedra de Drept Roman a Universităţii din Cluj. A fost unul dintre fondatorii Ligii Apărării Naţional Creştine (LANC) şi deputat în Parlamentul ţării în mai multe legislaturi. Din opera lui amintesc doar câteva titluri: ,"Din evoluţia politicii externe a Imperiului german" (1915), "Curs elementar de Drept Roman" (1922), "Cuvinte adevărate" (1921) şi "În faţa primejdiei" (1925). A fost activ susţinător al generaţiei naţionaliste din 1922 (generaţia Căpitanului) şi a călăuzit studenţimea română în lupte de supravieţuire a neamului românesc în perioada interbelică. Corneliu Şumuleanu (1869-1937) şi-a luat doctoratul în Chimie în 1901, la Berlin, iar din 1913 a devenit directorul Institutului de Chimie din Iaşi. A fost vicepreşedinte al Senatului României în 1920, apoi deputat în Parlament (1926-1927). Opera lui este bogată şi variată, de la "Studii chimice şi bacteorologie" (1896), "Studii asupra vinurilor din viţele americane" (1911), până la "Mişelia unor prieteni" (1927, când a părăsit LANC-ul, Liga Apărării Naţional Creştine a prof. A.C. Cuza). A fost un mare militant naţionalist, un îndrumător al generaţiei tinere interbelice, a participat în primele rânduri la luptele studenţeşti şi a făcut parte din Senatul Legionar. Din nov. 1936 a avut funcţia de preşedinte al Asociaţiei *Prietenii Legionarilor*.

Stanciu Iordan – Bucureşti: Ne scrieţi că sunteţi originar din comuna Mărceşti, jud. Dâmboviţa, locul naşterii şi al copilăriei lui Tudose Popescu (1898 - 1932), fruntaş al generaţiei naţionaliste creştine de la 1922, student la Cernăuţi şi luptător pentru drepturile românilor, şi că acesta are o frumoasă troiţă în cimitirul din localitate. Vom merge şi noi să punem un buchet de flori la picioarele acestui "luptător cu figură de pandur care doarme uitat într-un cimitir" (cum spunea Căpitanul în "Pentru legionari"). Interesante ni s-au părut şi amănuntele despre nepoata dvs., Anastasia Popescu (1911 - 1995), cunoscută şi sub numele de "Mama Sica", de aceea reproducem cele scrise de dvs.: "Era o persoană cultivată, cu o individualitate bine conturată, absolventă a Facultăţii de Teologie, prima femeie care a terminat acest institut. A aderat timpuriu la Mişcarea Legionară, unde, alături de celebra comandantă legionară, studenta Nicoleta Nicolescu, şefa Cetăţuilor, Sica Popescu devine o asiduă propovăduitoare a crezului şi idealurilor legionare, în special printre studente. După obţinerea licenţei în Teologie este repartizată la Bazargic, în Cadrilater, ca profesoară de religie, unde, cunoscându-i pe Iancu Caranica, Stere Ciumetti, Doru Belimace şi Constantin Papanace, intră în lumea aromânilor de aici, care o tratează cu multă camaraderie. În vacanţele de vară participă la taberele de muncă de la Rarău, Arnota şi Carmen Sylva. Căpitanul o înaintează la gradul de comandant legionar, fiind a doua femeie comandant legionar; a treia a fost medicinista Lucia Trandafir, sora Decemvirului Ion Trandafir, devenită şefa Cetăţuilor după Nicoleta Nicolescu. În prigoana de după 1941 este profesoară la Liceul Monahal de la Mănăstirea Bistriţa. După instalarea regimului comunist este dată afară din învăţământ, studiul religiei în şcoli fiind interzis. Din 1990, la vârsta de 79 de ani, se avântă cu elan pentru propovăduirea dragostei pentru Hristos. Conferenţiază în repetate rânduri la Bucureşti, Cluj, Sibiu şi Braşov, experienţa ei didactică este folosită în redactarea manualului „Cum să-i învăţăm pe copii religie". I-a fost acordată medalia Crucea Patriarhală." Într-adevăr, "Mama Sica" a ars o candelă pe altarul neamului românesc.

Paula Mitroi – Găieşti: Aveţi dreptate să fiţi indignată pentru că, vizitând Capitala de sărbători, să vedeţi într-unul din parcurile din cartierul Pantelimon „Statuia 1907", Aceasta, care avea locaţia înainte în Parcul Obor, în faţa Primăriei Sectorului 2, a fost reamplasată în Pantelimon. "Cum de a fost posibil, când pumnul ridicat şi trupurile ţăranilor răsculaţi incită la lupta de clasă, acum, când se vorbeşte mereu de toleranţă?" întrebaţi dvs. Vă place sau nu, dar istoria nu trebuie minţită sau ocolită, răscoala ţăranilor din 1907 a cuprins întreaga ţară, aceştia fiind mânaţi în acţiune de sărăcia lucie în care trăiau, si, nu mai putin adevarat, oricat nu le-ar placea unora si altora sa recunoasca, din cauza exploatarii nemiloase de catre arendasii evrei.. Îi amintesc că pe această temă a răscoalei de mari proporţii, mai există încă două statui asemănătoare, una în comuna Flămânzi din jud. Botoşani, locul de unde s-a aprins scânteia răscoalei, şi alta la Iaşi, în Piaţa Independenţei. Laptele şi mierea nu au curs niciodată în timpul guvernării partidelor istorice, se poate vedea aceasta şi astăzi, la un secol depărtare, vizitând comunele cu sărăcie lucie din Moldova şi, mai aproape de noi, cartierele mărginaşe Ferentari, Rahova, Berceni sau Giuleşti.

Nota. Ne cerem scuze ca din lipsa de spatiu, celorlalti cititiori ale caror scrisori au sosit mai tarziu, le vom raspunde in numarul viitor al revistei.

Emilian Ghika

Periodic editat de "*ACŢIUNEA ROMÂNĂ*" ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**

Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Ştefan Buzescu, Corneliu Mihai, Cătălin Enescu
Nicolae Badea - secretar de redacţie

Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti - În fiecare *Vineri, orele 15–19***
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

